

Bet. og indst. vedr. grundlovens § 57 (Glistrup)

Beslutningsforslag nr. B.1. Betænkning afgivet af udvalget for forretningsordenen den 9. november 1979

Betænkning og indstilling

fra udvalget for forretningsordenen angående folketingets samtykke i henhold til grundlovens § 57

(Glistrup)

I overensstemmelse med forretningsordenens § 25, næstsidste punktum, har folketingets formand til udvalget henvist en fra justitsministeren modtaget skrivelse af 7. november 1979, i hvilken ministeren anmoder om folketingets fornyede samtykke efter grundlovens § 57 til den tiltale, der er rejst mod folketingsmedlem Mogens Glistrup for overtrædelse af straffeloven, skattekontrolloven og kildeskatteloven, til hvilken tiltale folketinget tidligere – den 12. juni 1974 og den 31. oktober 1974 – har meddelt samtykke, der efter afholdelse af folketingsvalg er fornyet den 13. marts 1975 og den 25. marts 1977.

Det anføres, at Mogens Glistrup ved Københavns byrets dom af 17. februar 1978 blev straffet med en bøde på 1,5 mill. kr. med forvandlingsstraf af fængsel i 6 måneder. Endvidere tilpligtedes Mogens Glistrup i for lidt erlagt skat at betale 1.986.712,65 kr. samt at betale en del af sagens omkostninger.

Dommen er af tiltalte anket til østre landsret med påstand om frifindelse og af anklagemyndigheden til skærpelse, herunder frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed.

Da sagen endnu ikke er afsluttet, og da der på ny har været afholdt nyvalg til folketinget, hvorved Mogens Glistrup er genvalgt, anmoder ministeren om fornyet samtykke efter grundlovens § 57 til den rejste tiltale.

Som bilag 1 til denne betænkning optrykkes justitsministerens skrivelse af 7. november 1979 og som underbilag dertil den skrivelse vedlagte kopi af anklageskrift og ankemeddelelse af 24. januar 1978.

Endvidere optrykkes som bilag 2 med underbilag en skrivelse af 9. november 1979 fra folketingsmedlem Mogens Glistrup til udvalget.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) indstiller til folketinget, at der gives fornyet samtykke efter grundlovens § 57 til den rejste tiltale.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller, at folketinget viser sagen tilbage til udvalget til egentlig behandling.

I den forbindelse oplyses, at mindretallet straks ved udvalgsbehandlingen begyndelse afleverede den som bilag til nærværende betænkning optrykte skrivelse af 9. november 1979 med ligeledes optrykte underbilag. Heraf fremgår, at der er en række grunde, som ikke forelå i 1977, som taler for at nægte samtykke, og der er behov for yderligere oplysninger fra justitsministeren til dels til korrektion af fejlagtig og ufuldstændig fremstilling i justitsministeriets fornævnte skrivelse af 7. november 1979.

Formanden bladede skrivelsen af 9. november igennem og fremkom med nogle løsevne citater, som gav udvalgets medlemmer et misvisende indtryk, og sagde derefter, at han ville mene, at brevet passende kunne være en hjælp for udvalgets medlemmer, hvis der skulle komme debat i folketingssalen.

Fremskridtspartiets repræsentant protesterede kraftigt herimod, idet der var tale om en grov krænkelse af fundamentale regler for enhver behandling af en sag i folketingsudvalg eller andetsteds, når et medlem ikke kan

få sine rettidigt afleverede synspunkter viderebragt til de andre medlemmer, før disse tager stilling til den forelagte sag.

Udvalgets formand afskar imidlertid videre debat om emnet og fik repræsentanter for de i øvrigt i udvalget mødte partier til at erklære sig enige i foranstående flertalsindstilling, som var omdelt til medlemmerne, før første møde i sagen overhovedet var påbegyndt, og før man havde den ringeste anelse om, at skrivelsen af 9. november 1979 ville fremkomme.

Det kan bestemt ikke være korrekt af folketinget at godtage en udvalgsbehandling – eller rettere mangel på behandling – som den, der hermed er foregået, og hvor man dels har afskåret et medlem fra at få sine

synspunkter bragt videre til de andre medlemmer og dels fra at få sagen behørigt oplyst, før man har gennemtvunget en afgørelse fra udvalgets side. For at en sådan foragt for normal anstændig sagsbehandling ikke skal danne præcedens, må folketinget – hvad enten man vedrørende selve sagen er enig med den ene eller den anden – vise behandlingen tilbage til udvalget for forretningsordenen således, at udvalget i denne sag kan levere et anstændigt udvalgsarbejde til brug for folketingets forhandlinger ganske på samme måde, som det da heldigvis hidtil har været skik, at alle folketingsudvalg i alle sager bearbejder det foreliggende materiale i en parlamentarisk forhandling, før man afleverer indstilling til folketinget.

K. B. Andersen (S) fmd. Enggaard (V) nfmd. Ninn-Hansen (KF) Ove Jensen (FP)

Ebba Strange (SF) Normann Andersen (S) J. K. Hansen (S) Heinesen (S)

Søren B. Jørgensen (S) Nørgaard Sørensen (S) Otto Mørch (S) Ole Vig Jensen (RV)

Christophersen (V) Bertel Haarder (V) Hagen Hagensen (KF) Stetter (KF)

Chr. Christensen (KrF) Bjørn Poulsen (SF) Alfred Hansen (DR) Glistrup (FP)

Voigt (FP)

Partierne CD og VS var ikke repræsenteret i udvalget.

Bilag 1

JUSTITSMINISTERIET

København, den 7. november 1979

Anmodning om fornyelse af samtykke til tiltale mod folketingsmedlem Mogens Glistrup

Den 12. juni 1974 meddelte folketingsretten samtykke til rejning af tiltale mod medlem af folketingsretten Mogens Glistrup for overtrædelse af straffeloven, skattekontrolloven og kildeskatteloven.

Den 31. oktober 1974 meddelte folketingsretten endvidere samtykke til yderligere tiltalerejning mod Mogens Glistrup for overtrædelse af nævnte love.

I overensstemmelse hermed blev der ved anklageskrifter af 17. juni 1974 og 8. november 1974 fra statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet rejst tiltale mod Mogens Glistrup ved Københavns byret.

Efter afholdelse af nyvalg har folketingsretten den 13. marts 1975 og den 25. marts 1977 meddelt fornyet samtykke til den rejste tiltale.

Ved Københavns byrets dom af 17. februar 1978 blev Mogens Glistrup straffet med en bøde på 1,5 mill. kr. med forvandlingsstraf af fængsel i 6 måneder. Endvidere tilpligtedes

Mogens Glistrup i for lidt erlagt skat at betale 1.986.712,65 kr. samt at betale en del af sagens omkostninger.

Dommen er af tiltalte anket til østre landsret med påstand om frifindelse og af anklagemyndigheden til skærpelse, herunder frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed.

Da sagen endnu ikke er afsluttet, og da der på ny har været afholdt nyvalg til folketingsretten, hvorved Mogens Glistrup er genvalgt, skal man anmode om fornyet samtykke efter grundlovens § 57 til den rejste tiltale.

Der henvises til de bilag, som blev fremsendt med justitsministeriets anmodninger af 21. maj 1974 og 10. september 1974, og som er optrykt som bilag til betænkningerne af 7. juni 1974 og 17. oktober 1974 fra folketingsretsudvalget for forretningsordenen.

Kopi af anklageskrift og ankemeddelelse af 24. januar 1978 vedlægges.

HENNING RASMUSSEN

/ Navn

Folketingets formand

Underbilag til bilag 1

Anklageskrift og ankemeddelelse

Ved Københavns Byrets 25. afdelings dom af 17. februar 1978 er

Mogens Glistrup
(cpr. 280526-1873)

efter lov nr. 392 af 12. juli 1946 med senere ændringer § 13, stk. 1, § 14, stk. 1 og stk. 2, jfr. tildels straffelovens § 21, jfr. i det hele nu skattekontrollovens § 13, stk. 1, kildeskattelovens § 75, nr. 2, jfr. § 74, stk. 2, jfr. § 53, stk. 1 og stk. 3, § 74, stk. 1, nr. 1, jfr. § 46, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., jfr. § 1, stk. 1, og § 8 i finansministeriets bekendtgørelse nr. 153 af 10. april 1969 og nr. 545 af 20. december 1971, straffelovens § 163, samt § 296, stk. 1, nr. 2, anset med straf af bøde på 1,5 mill. kr. med forvandlingsstraf af fængsel i 6 måneder, samt tilpligtet at betale 1.986.712,65 kr. i for lidt erlagt skat.

Denne dom påankes herved af anklage-

myndigheden til domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet med undtagelse af dettes forhold IV a, pkt. 1-13 og IV b, pkt. 1 og 2, samt til skærpelse, herunder frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed.

Opmærksomheden henledes på, at eventuelt modanke må ske inden 14 dage efter nærværende ankemeddelelses forkyndelse.

I henhold hertil sættes

Mogens Glistrup

under tiltale ved østre landsrets københavnske domsmandsting, der afholdes i retsbygningen, Fredericiagade 24, København, til domfældelse i overensstemmelse med det for byretten udfærdigede anklageskrift.

Forsvarerens frist efter retsplejelovens § 836 fastsættes til 4 dage fra den dag, da anklagemyndighedens bevisfortegnelse m. v. afsendes herfra.

Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, den 24. februar 1978

GRELL

Bilag 2

MOGENS GLISTRUP

Christiansborg, den 9. november 1979

*Folketingets udvalg for forretningsordenen,
København*

I anledning af justitsministeriets anmodning af 7. november om samtykke til tiltale mod mig skal jeg stærkt fremhæve, at bestemmelsen i Danmarks Riges Grundlovs § 57 naturligvis må tages alvorligt. Det er aldeles uacceptabelt, om folketetinget blot i alle tilfælde skulle fungere som et ekspeditions-kontor, der bare siger ja, når regeringen ved sin justitsminister ønsker tiltale mod et folketingsmedlem. Dette må klart også gælde efter parlamentarismens indførelse i 1901, hvor regeringen jo normalt har et folketingsflertal bag sig. Det ville være en hån mod grundlovene af 1915 og 1953, hvor man efter parlamentarismens indførelse gentog bestemmelsen, om folketetinget skulle skyde den opgave fra sig, som grundloven har pålagt det, nemlig i hvert enkelt tilfælde at foretage en dybtgående behandling af, om tilladelse skal meddeles – hvad der selvfølgelig vil være tilfældet i nogle sager – eller om tilladelse ikke skal meddeles – hvad der også må være tilfældet i en række sager, hvis man vil re-spektere grundloven.

Det er ganske åbenbart, at den foreliggende sag markant adskiller sig fra alle tidligere sager, som har været fremme vedrørende § 57. Der er derfor i særlig grad anledning til en grundig behandling i det foreliggende tilfælde.

Siden sagen sidst var fremme i folketetinget i marts 1977, er der sket en række udviklinger, som bevirker, at man nu må stemme nej til samtykket også for de folketingsmedlemmers vedkommende, som vil fastholde, at de anvendte en korrekt vurdering, dengang de i marts 1977 stemte ja.

Jeg er rede til at fremdrage materiale vedrørende disse nye forhold, men der har kun været meget kort arbejdstid til min rådighed. Jeg har nemlig måttet bruge min tid den 8. november til som medlem af folketingets arbejdsmarkedsudvalg at koncentrere mig om det af regeringen fremsatte forslag til lov om

lønstop og har derfor kun haft ganske kort tid den 9. november forud for det til i dag kl. 11 i udvalget for forretningsordenen indkaldte møde om sagen.

Jet skal imidlertid her tillade mig at gøre opmærksom på følgende nye forhold:

1. Ved folketingsvalget den 23. oktober 1979 har et meget stort antal vælgere påny erklæret, at de ønsker, at jeg skal arbejde i folketetinget. Dette er sket, efter at offentligheden har fået et meget omfattende indtryk af den pågældende sag – hovedsagelig fra mine politiske modstandere.

Det ville derfor være en grov krænkelse af demokratiet, om repræsentanter fra andre partier end det, jeg tilhører, skulle underkende de vælgere, der har stemt på mig, og hidføre, at jeg skulle hæmmes i at kunne gøre mit arbejde i folketetinget af den kolossale psykiske og tidsmæssige belastning, der vil være forbundet med, om jeg behørigt skulle varetage mine egne interesser overfor de titusindvis af bilagssider, som statsmagten har hobet op overfor mig i den pågældende sag.

Det må simpelthen af repræsentanter fra de andre partier anerkendes, at det ikke er fysisk muligt for mig at få mulighed for at føre et tilbørligt forsvar, når jeg skal efterkomme bestemmelsen fra Danmarks øverste myndighed (folketingsvælgerne) om, at jeg skal udføre et folketingsarbejde. Der er ingen tvivl om, at i den således foreliggende konflikt må den eneste retsindige løsning være at følge de vælgere, der nu for fjerde gang i træk har givet mig tilstrækkelig tilslutning til at være medlem af folketetinget med stemmetal, der til stadighed har placeret mig på top 10-listen mellem samtlige opstillede ca. tusinde folketingskandidater.

2. Da folketetinget gav samtykke i marts 1977, var praksis den, at man fra regeringens side var indforstået med, at retsmøderne blev

tilrettelagt på en sådan måde, at jeg kunne passe såvel retsmøderne som mit arbejde i folketinget. Fra september 1978 har regeringens anklagemyndighed imidlertid skiftet holdning og forlanger nu retsmøder afholdt, uanset at jeg nødvendigvis må være i folketinget for at varetage det arbejde, som vælgerne har pålagt mig. Baggrunden for at nægte § 57-samtykke er derfor nu adskilligt vægtigere, end den tidligere var.

3. Også under de tidligere behandlinger har jeg gjort gældende, at baggrunden for regeringens tiltale imod mig var en ren og skær politisk forfølgelse mod en oppositionspolitiker, som man dårligt kunne hamle op med, hvad det saglige angår, og derfor ønsker at misbruge retsmaskineriet til at kvæle personligt. Selve det at skulle møde i Danmarkshistoriens største straffesag er jo en sådan enorm belastning, at det meget stærkt hindrer mig i at føre oppositionspolitik.

Jeg har imidlertid måttet erkende, at jeg ikke tidligere overfor folketinget nærmere har kunnet uddybe og redegøre for de forhold, der klart beviser, at der er tale om en rent partipolitisk begrundet anklagemyndighedsforfølgelse af mig. Nu foreligger imidlertid noget materiale herom samlet. Jeg henviser til mine vedhæftede indlæg af 9. november, 30. november og 29. december 1978 og 5. oktober 1979 til den europæiske menneskerettighedsdomstol.

På grund af tidspresset har jeg ikke samtidig hermed kunnet aflevere de til nævnte skrivelser hørende 130 bilag, men samtlige disse bilag står selvsagt til udvalgets og folketingets rådighed.

En gennemgang af de nævnte fire skrivelser vil vise, at der i den foreliggende sag er tale om enormt meget materiale, der må føre til, at samtykke må nægtes, hvis grundlovens § 57 overhovedet tages alvorligt, således at der i visse tilfælde skal ske nægtelse af de af regeringen ansøgte samtykker.

4. Efter den seneste behandling i folketinget er der – den 17. februar 1978 – afsagt dom ved Københavns Byret i sagen. Denne dom bør nøje studeres af udvalget, idet et sådant nøje studium yderligere vil bekræfte min påstand om, at her kan ikke være tale om nogen som helst normal retslig forfølgning.

For det første er dommens præmisser så at sige indholdsløse med hensyn til det eneste afgørende punkt i sagen, den frapperende fiktionsteori. For det andet kommer dommen til det resultat, at jeg uanset de kraftige anklager mod mig for, at jeg erhvervsmæssigt som advokat skulle have medvirket i en lang årrække til bevidste skattesnyderier i millionklassen, alligevel kan fortsætte med at have min bestalling som advokat og ikke skal pålægges nogen frihedsstraf. En dom med en så kolossal indre selvmodsigelse kan faktisk alene forklares ved, at domstolen udmærket har været klar over, at jeg intet forkert har begået, men med det enorme politiske tryk, der har været mobiliseret imod mig i nu snart 9 år, har domstolen ikke kunnet driste sig til det, der unægteligt ville have forvoldt et enormt politisk postyr særdeles ubehageligt for de politiske magthavere, nemlig at frifinde Glistrup.

Dommen dokumenterer med andre ord, at vi befinder os på et område, hvor der er al mulig grund til for folketinget at beskytte sine medlemmer i medfør af grundlovens § 57. Skal denne bestemmelse overhovedet have nogen mening, må det netop være i en situation som den foreliggende.

Jeg henviser i denne forbindelse yderligere til det, der anføres i bemærkningerne til vedhæftede beslutningsforslag B 77 af 23. februar 1978.

5. Det var ikke mig, men anklagemyndigheden, som forlangte, at der skulle være yderligere et trecifret antal hele retsdage til behandling af sagen, idet det var anklagemyndigheden, der den 24. februar 1978 (ikke som nævnt i justitsministeriets brev bilag 1 den 24. januar) tog initiativet til at indbringe sagen for østre landsret.

Et er, at folketinget i marts 1977 gav tilladelse til, at det enormt store tidsforbrug, som sagen medfører som følge af de enorme papirdynger, regeringens anklagemyndighed har fremlagt, skulle have lov til at foregå for én instans, uanset at jeg samtidig skulle passe mit folketingsarbejde. Noget andet er at give tilladelse til, at også sagen i anden instans køres igennem, så længe vælgerne endnu betror mig medlemskab af folketinget.

Den rent partipolitiske karakter af hele forfølgningen må da ligge klart for enhver, efter at regeringens anklagemyndighed i en

situation som den foreliggende ikke ville lade det have sit forblivende med byretsdommen, men yderligere have sagen trevlet op endnu engang.

Da alle afgørende bevisligheder for anklagemyndighedens synspunkter har kunnet sikres allerede ved byretsbehandlingen, er der ingen grund til at tillade, at behandlingen i landsretten bliver fremmet, så længe jeg endnu er medlem af folketinget og derfor først og fremmest må koncentrere min arbejdskraft om hvervet på Christiansborg. Sagen kan sagligt set akkurat lige så godt vente med at blive færdigbehandlet ved landsretten, indtil jeg ikke mere måtte opnå genvalg til folketinget.

Man taler i disse dage så meget om, hvor synd det er for skatte- og afgiftsministeren, at han i nogle få uger må lide den tort, at hans forhold tages op, og hvilken belastning det er for ham i hans arbejde. Uden at forfalde til selvmedlidenhedsklynkeri tør jeg godt påstå, at den belastning, som mine politiske mostandere har påført mig ved at trække mig igennem de mange hundrede retsdage, som man hævder er nødvendige, for at man overhovedet kan bevise den lovovertrædelse, som man mener jeg har gjort mig skyldig i, har været tusindfold så urimeligt belastende. Når regeringens anklagemyndighed imidlertid har bestemt sig til at bruge først tiltalebeføjelsen og dernæst ankebeføjelsen på den måde, må det være rimeligt, at folketinget nu siger stop indtil videre og henviser til, at nu har anklagemyndigheden med de

tidligere meddelte samtykker fået mulighed for at sikre sig de beviser, som man vil påberåbe sig, og så må den videre behandling ske sådan, at sol og vind deles lige ved, at der nu nægtes folketingssamtykke.

6. Justitsministeriets skrivelse af 7. november 1979 efterlader det indtryk, at den tiltale, man nu søger folketingets samtykke til, er den samme tiltale, som folketinget gav samtykke til i marts 1977.

Det er imidlertid positivt forkert. De alvorligste dele af nævnte tiltale er nemlig frafaldet af anklagemyndigheden, sådan som anklagemyndigheden undervejs har måttet frafalde et væld af de punkter, hvormed man har fået mig sværtet til i medierne ned igennem årene.

Den første forudsætning for udvalgets videre behandling af sagen må herefter være, at ministeriet supplerer sin skrivelse af 7. november 1979 med oplysning om, hvad det i grunden er for en tiltale, man nu ønsker folketingets samtykke til.

Som nævnt er der udover de foran anførte forhold umådeligt meget, som taler for, at folketinget nægter at imødekomme justitsministeriets anmodning, og jeg er selvsagt rede til at supplere og uddybe foranstående, men foreslår, at sagen nu på ny forlægges justitsministeriet med anmodning om fremskaffelse af det foran under punkt 4 og 6 nævnte materiale, samt at der gives justitsministeriet adgang til at kommentere foranstående.

MOGENS GLISTRUP

Underbilag 1 til bilag 2

MOGENS GLISTRUP

Kongens Lyngby, 9. november 1978

*Den europæiske menneskerettighedsdomstol
ved domstolens forberedende organ*

*Den europæiske menneskerettighedskommission
ved Det europæiske Råds generalsekretær
Europarådets bygning
Strasbourg
Frankrig*

*FNs menneskerettighedskomité
FN-bygningen, New York
USA*

Mogens Glistrup, Skovbrynet 100, 2800 Kongens Lyngby, Danmark, anklager herved statsminister Anker Jørgensen, Christiansborg Slot, 1218 København K, Danmark, på vegne Den danske Stat, for i perioden siden 30. januar 1971 vedholdende og groft at have krænket mine menneskerettigheder ved systematisk og på alle ledder og kanter at berøve mig den retsbeskyttelse og de retsgarantier, som tilkommer individet i henhold til gældende traktater og de internationale minimumskrav til sikring af den enkeltes retssikkerhed. Forfølgelsen, som stadig står på, må opfattes som én helhed.

Sagsfremstilling

Jeg var engang eneindehaver af den største advokatforretning, som nogensinde har eksisteret i Danmark. En forretning i stadig fremgang. Den anklagede stat har ved sine illegale og urimelige metoder over for mig ødelagt denne virksomhed og derved påført mig et formuetab på mindst 200 mill. danske kroner.

Forfølgelsen af mig begyndte den 30. januar 1971. Straks efter at jeg i fjernsynet havde påvist, at det etablerede Magtdanmark hviler på et råddent og uholdbart indkomstskattesystem.

Min påvisning heraf vandt øjeblikkelig stærk folkelig opbakning. De herskende i Danmark var blottede for saglig holdbar argumentation over for det af mig fremførte. I stedet iværksatte de øjeblikkeligt en forføl-

gelse med det formål at knække mig personlig.

Værre blev det, da samtlige de fire danske opinionsmålingsinstitutter uafhængigt af hinanden i april 1973 konstaterede, at det af mig stiftede politiske parti – som skarpt vender sig mod de etablerede politiske partier, mod embedsmandstyranni og mod andre herskende klassers magtmisbrug – var ved at blive landets største og i eksplosiv vækst.

Herefter forstærkedes indsatsen mod mig. Især efter, at det af mig ledede parti ved valgene 4. december 1973, 9. januar 1975 og 15. februar 1977 opnåede henholdsvis 15,9 pct., 13,6 pct. og 14,6 pct. af stemmerne og derved placerede sig først som det næststørste oppositionsparti og fra og med det seneste valg som det største oppositionsparti i Danmark.

Nederdrægtigheden og mangfoldigheden i statsapparatets forfølgelse af mig vil blive nærmere belyst under behandlingen af den hermed indbragte sag.

Som introduktion henvises til de som bilag 1 og 2 fremlagte artikler i bladet FREMSKRIDT, 1974 nr. 11, midtersiderne, og 1978 nr. 3, side 7–10.

I dagbogsnoteform anføres følgende supplerende punkter:

- 1) 17. april 1972, kl. 10.15: Mine kontorer og min privatbopæl stormes af politiet, der lige siden – altså i over seks år – uden begrænsning har opretholdt det for en advokatvirksomhed aldeles utålelige, at ethvert stykke papir på kontoret er

umiddelbart tilgængeligt for politiet. Et nok så fortroligt brev fra en klient, et hvilket som helst internt notat. Alt graves igennem af politiet. Klienter kan selvsagt ikke i deres betoelser til deres advokat udforme deres synspunkter sådan, at de er sikre på, at det ikke kan misforstås ved en ondsindet læsning. Resultatet bliver åbenbart – og det er nok også hensigten – at denne årelange politiaktion skræmmer mennesker i tusindvis væk fra at være klienter på mit kontor.

- 2) Lørdag den 25. november 1972 offentliggjorde statens øverste skatteligningsembedsmand gennem regeringsdagbladet Aktuelt og straks derefter i alle massemedier, at aftaler, som jeg havde formidlet for et større antal klienter – i første omgang opregnedes 103 navne – skulle være oprettet på skrømt og altså være fiktive. Noget sådant kan selvsagt alene fastslås, hvis man enten har papirer, som indeholder reverserklæringer, eller hvis man fra folk, der har været med til fiktive proformaforpligtelser, skulle have udtalelser til støtte for, at der ikke var tale om fuldgyldige retshandler overensstemmende med aftalernes egne umiddelbare indhold. Der manglede imidlertid totalt sådanne bevismidler, og selv om forfølgelsen efterhånden er udvidet til ca. 20.000 klienter med millionvis af aftaler, der angiveligt skulle være fiktive, er der til dato ikke fremkommet ét eneste direkte bevis for fiktiviteten. Ikke én eneste af de 20.000 har benægtet at have samtykket i at indgå egentlige aftaler. Ikke én eneste af dem har – trods stærkt presset dertil af skattevæsen og politi – turdet hævde, at der var underhåndsaftaler om, at det, som udadtil blev angivet som bindende aftaler, indadtil skulle være oprettet på skrømt. Alligevel har myndighederne i den mellemliggende periode – altså i henved seks år – fastholdt deres åbenbart forrykte fiktionsteori. Dette har medført enormt store skadevirkninger for hundredvis af danskere, der har sluttet op omkring mig.
- 3) I perioden siden 16. januar 1973 har de danske skattemyndigheder indkaldt snevevis af mine klienter til møder og under disse truet klienterne til at falde mig i ryggen. Myndighederne – såvel indenfor

skattevæsen som i anklagemyndighed og domstole – har til stadighed efter 30. januar 1971 behandlet mine klienter som blotte skakbrikker i statsmagtens spil mod mig. Hverken den ene eller den anden vej er klienterne behandlet korrekt efter loven, men udelukkende blevet kostet med til at tjene det for myndighederne altoverordnede forhold, at slå mig ud og komme min person til livs.

Eksempelvis kan anføres, at statsmagten har gennemtvunget, at klienterne skal udtale sig under vidneansvar. Hvis myndighederne virkelig troede på deres til tilfældet opfundne fiktionspostulat, er det åbenbart, at klienterne ville vide, at der var disponeret fiktivt og proforma – og at de derfor måtte gives en sigtets retigheder. At dette ikke er sket, er et af de mange ukorrekte forhold fra myndighedernes side, som beviser, at det ikke er en legitim straffesag, man har givet sig ud i, men et misbrug af straffeprocessens former for at slagte den person, hvis samfundskritik er myndighederne så ubehagelig.

- 4) I begyndelsen af maj 1973 bestemte Anker Jørgensens justitsminister, at jeg ikke måtte behandle eksekutordødsboer. Uafbrudt siden har regeringen holdt mig ude fra dette for en dansk advokatvirksomhed særdeles betydningsfulde erhvervsområde.
- 5) Den 7. juni 1973 meddelte det øverste danske skatteligningsorgan – det af topfolk i de gamle politiske partier dominerede ligningsråd – at man tilsidesatte dispositioner, som jeg havde formidlet, uden at man på forhånd var villig til at give mig adgang til sagernes bilag, og uden at jeg kunne få adgang til mundtligt eller skriftligt at fremføre mine klienters synspunkter.
- 6) Den 3. december 1973 søgte daværende justitsminister Karl Hjortnæs gennem politiet at gennemføre en beslaglæggelsesaktion mod mit advokatkontor. Ganske klart for at opnå, at den følgende dags aviser, fjernsyn og radio skulle være domineret af meddelelser herom, hvorved oplyses, at der den 4. december 1973 som foran anført var almindeligt folketingsvalg i Danmark.

- 7) Da der i maj 1974 var opræk til nyt folketingsvalg, udfærdigedes et mammutanklageskrift mod mig. Til trods for at hundredvis af Danmarks skrappeste skattefolk, politiembedsmænd og revisorer havde endevendt alt materiale vedrørende mig i de forløbne godt 39 måneder, fremgik det af anklageskriftet, at man ikke på ét eneste punkt havde fundet én eneste »normal« lovovertrædelse at anklage mig for. Hele det omfattende anklageskrift var bygget op på den ene teori, at en række af mig formidlede dispositioner skulle være »fiktive«, eller, som det ordret blev udtrykt, at der ikke »var tale om normale, forretningsmæssige dispositioner, men alene om nogle reelt indholdsløse posteringer i tiltaltes bogholderi.« En sprogligt så upræcis gummiformulering burde selvsagt ikke i en retssag kunne udgøre den eneste krumtap for en alvorlig strafferetlig anklage. Selvsagt må den, der skal forsvare sig mod et straffekrav, have langt mere håndfast udmøntede anklager at forsvare sig imod. Når man, som den danske stat gjorde, forsynder sig mod dette fundamentale krav, får straffeprocessen en uacceptabel slagside. Da domstolen kan lægge alt og intet ind i de citerede ord, er rimelig tilrettelæggelse af forsvaret gjort til en umulighed. Anker Jørgensen erklærede sig snart (5. juni 1974) offentligt om skyldspørgsmålet ved uden ringeste antydning af forbehold at erklære mig som »Danmarks største skattesnyder«. Han og andre på ledende danske poster udtrykte gang på gang deres forventninger om og sikkerhed for, at jeg ville blive idømt en alvorlig fængselsstraf. På dette grundlag blev der i juni 1974 »håndplukket« et dommerkollegium mod mig, bl. a. ud fra den grundopfattelse, at ingen måtte være fra mit politiske parti (en dommer blev efter det oplyste valgt af Anker Jørgensens parti, en anden af socialistisk folkeparti).
- 8) Den 3. december 1974 nægtede den danske højesteret at lade straffesagen påkendes af en jury til trods for, at den danske lovgivning – til opfyldelse af et påbud i tidligere grundlov – foreskriver, at politiske straffesager skal afgøres af jury. Der er ingen tvivl om, at denne grundlovsbestemmelse – der altså stadig står i den

danske retsplejelov – har som sit afgørende hovedformål at beskytte mod embedsmandsdommere de oppositionspolitikere, som kritiserer embedsmandsvældet, og en sådan kritik er ingensinde i Danmarkshistorien fremsat med så stor styrke, som det er sket fra min side. Det var derfor åbenbart for enhver, at jeg ikke af en embedsmandsdommer kunne opnå tilstrækkelig retssikkerhed. Aldrig har embedsmændene haft en så strålende privilegieudvikling som trettenåret op til, at mit parti kom i parlamentet. Jeg er hovedeksponenten for de eneste, der effektivt har angrebet deres lønforspring og andre urimelige fordele. Derfor deler danske embedsmænd det glødende had til mig, som næres af Anker Jørgensen og andre toppolitikere, hvis partier kler jeg har ødelagt.

Derfor kan jeg aldrig forvente nogen fair rettergang, når danske embedsmænd skal sidde til doms over mig. Dertil har jeg sat deres lidenskaber i alt for stærkt sving i den i embedsmandskredse i den nuværende generation mest diskuterede – og mest fordømte – bevægelse, som jeg har stiftet og ledet, og om derfor i daglig tale er knyttet uløseligt til mit navn. Dybt i deres bevidsthed har uafbrudt siden 30. januar 1971 været rodfæstet, at jeg er en fare for dem. Det er en illusion at tro, at de kan frigøre sig derfor. Sagen er rent politisk, og den kan kun afgøres ad politisk vej. Dens eneste indhold er brydningen mellem gammeltænkning og nytænkning. Om indkomstskattesystemet kan bestå eller ej under nutidens samfundsforhold. Vi har bl. a. forhenværende finansminister Poul Møllers og nuværende statsskattedirektør Hans Vesterbergs ord for, at hvis jeg ikke bliver stoppet, vil indkomstskatten bryde sammen. Heroverfor må retsindige myndighedspersoner selvsagt være neutrale og kølige og overlade til folketingsretten at afgøre, hvordan lovene i den anledning eventuelt må ændres. I stedet har man altså misbrugt sine myndighedsbeføjelser til – bl. a. gennem straffesag – at søge at meje min person ned.

9) Min skatteretkyndige forsvarer blev den 18. februar 1975 chikaneret ud af sagen.

- 10) 4. juli 1975 afsagde den danske højesteret en dom (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen årgang 1975, side 788). Uden egentlig bevisførelse om spørgsmålet adopterede retten uden videre anklagemyndighedens foran omtalte aldeles grundløse postulat om, at jeg skulle have formidlet »dispositioner, hvilende på posteringer i (mit) bogholderi uden nogen erhvervmæssig og økonomisk realitet«. Nogle af de nærmere omstændigheder for denne grove processuelle krænkelse har jeg i skrivelse af 17. marts 1978 (bilag 4) redegjort for overfor et udvalg under højesteret, der imidlertid den 4. april 1978 uden begrundelse afviste min kritik.
- 11) Det danske politi førte udmattelseskrig mod mig ved at strække sin bevisførelse for anklagen ud over henvend 200 lange retsmøder. Til underbyggelse af fiktionsanklagen fremkom der herved ikke noget som helst egentligt bevis (jfr. foran under 2). Taktikken bestod så åbenbart i, at de ca. 3.000 timer, byretssagen krævede af mig, måtte fragå fra, hvad jeg kunne gøre af indsats som oppositionspolitikere.
- 12) Gennem de mange retsmøder var opbygget et enormt væv af tusinder af sider papir, som skjulte, at sagen absolut intet som helst andet indeholdt end en ren partipolitisk begrundet forfølgelse – at den er kemisk 100 pct. fri for nogen som helst faktisk eller juridisk tvivl om, at jeg skulle have foretaget mig noget strafbart. De af statsmagten beskikkede forsvarere havde overhovedet ikke evne eller saglig styrke til at sætte ind med alt det meget stof, der for den kyndige kunne præsteres som modbevisførelse. På grund af at de personligt var ukvalificerede, blev hele deres bevisførelse enkeltstående og flagrende. Alt i alt kun promille af anklagemyndighedens, nemlig en lille times tid den 9. maj 1977. Dette misforhold overfor statsmagtens suveræne foragt for tidsforbrug og omkostninger, blot man kunne få mig knækket, er med til at belyse, at det, jeg udsættes for, er en parodi på en rettergang og alt andet end en retfærdig proces, hvor der gives mig fair og lige vilkår. Forsvaret vidste, at man kunne grave hvor som helst i sagen og ikke noget som helst sted støde på punkter, hvor man måtte gå sagte og forsigtigt frem af frygt for at støde på belastende stof, idet jeg hele vejen igennem simpelthen har disponeret korrekt og ukriminelt. Forsvarerne besad blot ikke den fornødne saglige ballast i bogholderimæssige, forretningstekniske og skatteretlige forhold til, at de var i stand til at udføre deres arbejde, sagligt og professionelt.
- 13) Da marathonretssagen omsider – efter 202 retsmøder – var blevet afgjort, bestemte statens embedsmænd den 24. februar 1978, at jeg påny skulle udsættes for det umenneskelige fysiske og psykiske helvede, at denne af intet som helst stærkt oppustede straffesag skulle gå om igen i en appelinstant. Yderligere et antal dage og timer skulle martres. Når skyldspørgsmålet er så dårligt funderet, og når bødesanktion – med bevarelse af advokatbestalling – er det eneste, der er opnået i underinstansen, er denne appelbeslutning i hvert tilfælde ikke udsprunget af et humant civiliseret retssamfundssynspunkt. Mine årelange erfaringer – som jeg har redegjort for i den som bilag 5 fremlagte skrivelse af 16. maj 1978 – godtgjorde, at det var retligt helt ubetryggende at fortsætte med de hidtidige forsvarere. Spørgsmålet herom blev forelagt højesteret. I skrivelse af 29. maj 1978 (bilag 6) udbad jeg mig oplysning om, hvilket materiale højesteret havde i sagen, »således at jeg kan få lejlighed til, før højesterets afgørelse træffes i denne for mig så umådeligt vigtige kæresag, at fremføre mine synspunkter overfor det pågældende materiale«. Højesteret svarede den 31. maj 1978 (bilag 7) og var fuldt ud klar over, at jeg den 1. og 2. juni var mere end fuldt beskæftiget, fordi det danske parlament i de dage sluttede årets samling. Mandag den 5. juni var national helligdag (25 årsdagen for den gældende grundlov, der på papiret udbyggede danskernes retsbeskyttelse). Den 6. juni afsendte jeg til højesteret mit indlæg (bilag 8), men højesteret havde samme dag – altså uden at afvente mit indlæg – påtvunget mig de samme forsvarere, hvis manglende kvalifikationer er så manifeste.

Der er i Danmark ca. 2.700 advokater. Hvis det ikke var for at iværksætte chikane fra statsmagtens side, er der absolut ingen begrundelse for, at der ud af disse 2.700 advokater netop til forsvarere skal beskikkes præcist de to, hvorom årelang erfaring har vist, at der ikke består det fornødne tillidsforhold.

Som bilag 9 fremlægges en skrivelse til appelrettens præsident om, hvordan en advokat, der gerne vil påtage sig et effektivt forsvar, ønsker at tilrettelægge dette. Ethvert forsøg på effektivt forsvar afvises imidlertid fra de danske domstolsmyndigheders side.

De foran under 1)–13) nævnte forhold kan hver for sig uddybes betydeligt til dokumentation af den enormt kraftige forfølgelse, jeg har været udsat for og stadig lider under ved krænkelser af det ene fundamentale retsbeskyttelsesprincip efter det andet.

De 13 forhold kan yderligere suppleres næsten i det uendelige til yderligere underbyggelse af, at de herskende embedsmænd og politikere i Danmark groft krænker menneskerettighedsforskrifterne i forhold til mig som den gennem årtier for de danske herskere farligste systemkritiker.

Dokumenter

- Bilag 1: Midtersiderne i FREMSKRIDT nr. 11 for 1974
 Bilag 2: FREMSKRIDT 1978, nr. 3
 Bilag 3: Artikel af pensioneret dommer Harald Holten i Aalborg Stiftstidende for 26. februar 1978 (»Retsvæsen i vinden«)
 Bilag 4: Skrivelse af 17. marts 1978 fra Mogens Glistrup til højesteret
 Bilag 5: Skrivelse af 16. maj 1978 fra Mogens Glistrup til justitsminister Erling Jensen
 Bilag 6: Skrivelse af 29. maj 1978 fra Mogens Glistrup til højesteret
 Bilag 7: Skrivelse af 31. maj 1978 fra højesterets anke- og kæremålsudvalg til Mogens Glistrup
 Bilag 8: Skrivelse af 6. juni 1978 fra Mogens Glistrup til højesterets anke- og kæremålsudvalg
 Bilag 9: Skrivelse af 7. juni 1978 fra Herluf Cohn til østre landsrets præsident
 Bilag 10: Udklip af Berlingske Tidende for 27. juni 1978 (»Halv million til mere personale i Glistrup-sag«)
 Bilag 11: Ekstra Bladet for 3. februar 1971 (»Poul Møller harm på TV – sendte afbud«)
 Bilag 12: Ekstra Bladet for 4. februar 1971 (»Poul Møller: Måske skulle vi undersøge, hvad Glistrup laver«)
 Bilag 13: B.T. for 6. februar 1971 (»Skatteekspertes: Kun lovændring stopper skattefiduserne«)
 Bilag 14: B.T. for 23. februar 1971 (»Poul Møller: Glistrup har rystet vort skattesystem«)
 Bilag 15: Berlingske Tidende for 22. maj 1974 (»Glistrups sag afslørede et skattemorads«)
 Bilag 16: Ekstra Bladet for 4. februar 1971 (»Advokatrådet bør undersøge Glistrups TV-optræden«)
 Bilag 17: Skrivelse af 5. august 1974 fra Mogens Glistrup til det danske advokatsamfund
 Bilag 18: Advokatrådets pressemeddelelse af 19. februar 1971
 Bilag 19: Skrivelse af 8. august 1974 fra Mogens Glistrup til det danske advokatsamfund
 Bilag 20: Socialdemokratbladet Aktuelt for 14. marts 1972
 Bilag 21: Politiken for 17. marts 1972 (»Minister pudser nu politiet på Glistrup«)
 Bilag 22: Aktuelt for 23. september 1972 (»Kup mens Glistrup var til OL: Klienter røber de har sparet 40.000 i skat«)
 Bilag 23: Kontornotat af 26. september 1972
 Bilag 24: Forsideartikel i Berlingske Tidende for 5. oktober 1972 (»Glistrup er sigtet for millionbedrageri«)
 Bilag 25: Hans A. Lauritsens notat vedrørende møde med politiadvokat Leo Lemvig den 30. november 1972

- Bilag 26: Ekstraktafskrift af skrivelse af 19. januar 1973 fra overtrafikkontrollør Poul Børge Nielsen til Mogens Glistrup
- Bilag 27: Skrivelse af 20. marts 1973 fra Mogens Glistrup til Birkerød kommunes ligningskommission
- Bilag 28: Skrivelse af 11. maj 1973 fra Statens Ligningsdirektorat til Mogens Glistrup
- Bilag 29: Skrivelse af 22. maj 1973 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 30: Skrivelse af 12. juni 1973 fra Statens Ligningsdirektorat til reklamechef Sven Nicolai Lichtenberg
- Bilag 31: Skrivelse af 13. juni 1973 fra S. N. Lichtenberg til Mogens Glistrup
- Bilag 32: Notat af 1. juni 1973 fra dr. med. A. Zacho
- Bilag 33: Skrivelse af 9. maj 1973 fra Mogens Glistrup til justitsminister K. Axel Nielsen
- Bilag 34: Skrivelse af 4. juni 1973 fra Mogens Glistrup til Københavns amt
- Bilag 35: Skrivelse af 4. juli 1973 fra Københavns amt til Mogens Glistrup
- Bilag 36: Skrivelse af 2. august 1973 fra Mogens Glistrup til justitsministeriets 2. ekspeditionskontor
- Bilag 37: Skrivelse af 15. august 1973 fra Mogens Glistrup til Anna Margrethe Bruun og Egild Christensen
- Bilag 38: Skrivelse af 29. august 1973 fra justitsminister K. Axel Nielsen til Mogens Glistrup
- Bilag 39: Ekstra Blad-forside for 23. november 1973 (»Anker J. vil have Glistrup i spjældet«)
- Bilag 40: Ekstra Bladet for 23. november 1973, side 11 (»Anker J. vil have Glistrup straffet. Hårde udfald fra Anker Jørgensen mod Glistrup og Erhard Jacobsen på møde i Nakskov«)
- Bilag 41: Skrivelse af 29. november 1973 fra statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet til Mogens Glistrup (om retsmøde 3. december 1973 kl. 14.00)
- Bilag 42: B.T. for 11. december 1973 (»Politiet nu sikre: bedrageri, grov skattesvig og åger bringer Glistrup i fængsel«)
- Bilag 43: Skrivelse af 28. februar 1974 fra justitsministeriets lovafdeling til skattedepartementet
- Bilag 44: Skrivelse af 20. maj 1974 fra Mogens Glistrup til justitsministeriet
- Bilag 45: Notat af juni 1974 »Skal det lykkes dem at knække ham?«
- Bilag 46: Berlingske Tidende for 13. juni 1974 (»Anker Jørgensen fastholder sine ord om Glistrup«)
- Bilag 47: B.T. for 13. juni 1974 (»Anker Jørgensen: Jeg har kaldt Glistrup en skattesnyder, og det vil jeg stå ved«)
- Bilag 48: Leder i Jyllands-Posten for 6. juli 1974 (»Forhåndsdomstole«)
- Bilag 49: Notat af 10. september 1974 vedrørende domsmand ved Københavns byret
- Bilag 50: Skrivelse af 11. september 1974 fra Mogens Glistrup til Philip Ingerslev og Thøger Nielsen
- Bilag 51: Skrivelse af 12. september 1974 fra Mogens Glistrup til Philip Ingerslev og Thøger Nielsen
- Bilag 52: Folketingssekretariatets »Orienterende bemærkninger vedr. skattelovsovertrædelser m. v.«
- Bilag 53: Skrivelse af 18. september 1974 fra Mogens Glistrup til Philip Ingerslev og Thøger Nielsen
- Bilag 54: Skrivelse af 13. september 1974 fra skattedepartementet til Mogens Glistrup
- Bilag 55: Notat af oktober 1974 vedrørende ønskede vidner til dokumentation af retssagens politiske karakter
- Bilag 56: Byrettens retsbog, side 6-13 (oktober 1974)
- Bilag 57: Skrivelse af 6. november 1974 fra Mogens Glistrup til Philip Ingerslev og Thøger Nielsen
- Bilag 58: Skrivelse af 11. november 1974 fra Mogens Glistrup til Philip Ingerslev og Thøger Nielsen
- Bilag 59: Skrivelse af 4. september 1974 fra folketingets ombudsmand til Mogens Glistrup

- Bilag 60: Skrivelse af 28. juni 1974 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 61: Skrivelse af 5. juli 1974 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 62: Skrivelse af 30. juli 1974 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 63: Skrivelse af 1. august 1974 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 64: Skrivelse af 12. august 1974 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 65: Skrivelse af 29. august 1974 fra Mogens Glistrup til Statens Ligningsdirektorat
- Bilag 66: Brev af 4. april 1975 fra Mogens Glistrup til Berlingske Tidende
- Bilag 67: Brev af 11. februar 1976 fra statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet til landsretssagfører Philip Ingerslev (»meddele, at politiet fortsat har behov for at kunne foretage ransagning i sagen«)
- Bilag 68: Skrivelse af 22. marts 1976 fra Mogens Glistrup til folketingets ombudsmand
- Bilag 69: Skrivelse af 25. marts 1976 fra folketingets ombudsmand til Mogens Glistrup
- Bilag 70: Skrivelse af 13. december 1976 fra Mogens Glistrup til skatterådet for Lyngby-Søllerød skattekreds
- Bilag 71: Skrivelse af 18. juli 1977 fra Mogens Glistrup til Søndags-Aktuel
- Bilag 72: Brev af 8. august 1977 fra Mogens Glistrup til Ekstra Bladet
- Bilag 73: Frederiksborg Amts Avis for 23. februar 1978 (»Åbenhjertigt interview med rigsadvokaten om Glistrup-sagen. Glistrup skal behandles som andre, der er dømt«)
- Bilag 74: Manuskript af 2. marts 1978 til minikronik fra Mogens Glistrup til Erhvervs-Bladet
- Bilag 75: Skrivelse af 5. september 1978 fra Mogens Glistrup til statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet
- Bilag 76: Skrivelse af 19. september 1978 fra Mogens Glistrup til statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet med dennes påtegning af 21. september 1978
- Bilag 77: Brev af 12. september 1978 fra Mogens Glistrup til Rent ud sagt
- Bilag 78: Brev af 13. september 1978 fra Mogens Glistrup til Politiken
- Bilag 79: Frederiksborg Amts Avis for 14. september 1978 (»Jeg har ikke begået noget, der er forkert. Af Mogens Glistrup«)
- Bilag 80: Skrivelse af 14. september 1978 fra Mogens Glistrup til Sjællands Tidende
- Bilag 81: Jyllands-Posten for 21. september 1978 (»Glistrup: Jeg skulle stilles i et dårligt lys«)
- Bilag 82: Skrivelse af 23. oktober 1978 fra Henning O'Strit til Mogens Glistrup
- Bilag 83: Artikel i Berlingske Tidende for 28. oktober 1978 af professor, dr. jur. Stig Jørgensen
- Bilag 84: Spiseseddel af torsdag den 5. oktober 1972 for Berlingske Tidende (den fulde tekst lyder: »Glistrup sigtet for millionbedrageri«)
- Bilag 85: Spiseseddel af 5. oktober 1972 for Ekstra Bladet (den fulde tekst lyder: »Glistrup sigtes for legatsvindel med mill. kr.«)
- Bilag 86: Spiseseddel for dagbladet B.T. for den 5. oktober 1972 (den fulde tekst lyder: »Glistrup sigtet for at snyde rig dame«)
- Bilag 87: Læserbrev i Berlingske Tidende for 6. oktober 1972 (»Politisk forfølgelse. Landsretssagfører Mogens Glistrup gør indsigelse mod Berlingske-forside«)
- Bilag 88: Læserbrev i Berlingske Tidende for 12. oktober 1972 (»Sigtelsen mod Glistrup. Advokat Glistrup angriber igen Berlingske Tidende i et indlæg – Journalist Helge Møller svarer ham« – nævnte Helge Møller er søn af den daværende formand for den socialdemokratiske folketingsgruppe, Orla Møller)
- Bilag 89: Forside i Aktuelt for 30. marts 1974 (»Vismand Anders Ølgaard i pinligt selskab«)
- Bilag 90: Aktuelt for 30. marts 1974, side 5
- Bilag 91: Indlæg i Frederiksborg Amts Avis for den 4. april 1974 (»Klienterne i gabestokken« af Chr. Gandil, hvis angreb på socialdemokratiets hovedorgan for åbenbare menneskeretskrænkelser naturligvis forblev aldeles resultatløst)
- Bilag 92: Notat af 5. september 1974 om politiske lovovertrædelser i formynderstaten – overgivet landsretssagfører Philip Ingerslev til viderelevering, men vistnok aldrig kommet videre

- Bilag 93: Skrivelse af 24. oktober 1978 til direktøren for Danmarks monopolstatsradio Lauritz Bindsløv
- Bilag 94: Lovforslag nr. 16 af 5. oktober 1978 om organisationers bidrag til politisk virksomhed
- Bilag 95: Kommentar i Politiken for 27. februar 1978 af byretsdommer Ib Dalgas Rasmussen
- Bilag 96: Udskrift af østre landsrets retsbog for 16. oktober 1978 (side 47)
- Bilag 97: Udskrift af østre landsrets retsbog for 20. oktober 1978 (side 49-51)
- Bilag 98: Kendelse afsagt af østre landsret den 23. oktober 1978
- Bilag 99: Skrivelse af 25. oktober 1978 fra Mogens Glistrup til østre landsrets III. afdeling
- Bilag 100: Skrivelse af 26. oktober 1978 fra samme til samme
- Bilag 101: Kendelse af 27. oktober 1978 afsagt af østre landsrets III. afdeling
- Bilag 102: Skrivelse af 27. oktober 1978 fra østre landsrets III. afdeling til Mogens Glistrup
- Bilag 103: Østre landsrets retsbog for 30. oktober 1978 (side 59-62)
- Bilag 104: Kendelse afsagt den 30. oktober 1978 af østre landsrets III. afdeling
- Bilag 105: Skrivelse af 31. oktober 1978 fra Mogens Glistrup til østre landsrets III. afdeling
- Bilag 106: Maskinskrevet brev af 3. november 1978 fra Mogens Glistrup til østre landsrets III. afdeling
- Bilag 107: Kendelse afsagt 3. november 1978 af østre landsret
- Bilag 108: Håndskrevet brev af 3. november 1978 fra Mogens Glistrup til østre landsrets III. afdeling
- Bilag 109: Skrivelse af 6. november 1978 fra Mogens Glistrup til østre landsrets III. afdeling
- Bilag 110: Østre landsrets kendelse af 6. november 1978
- Bilag 111: Artikel i Jyllands-Posten for 27. oktober 1978 af bladets faste kommentator, tidligere medlem af folketinget for socialistisk folkeparti Poul Dam
- Bilag 112: Leder i Aarhus Stiftstidende for 25. oktober 1978
- Bilag 113: Bemærkning på bagsiden af Berlingske Søndag 1. sektion for 5. november 1978

Bilagene 95-113 vedrører en udvikling, som er ukrudtsblomstret op i den sidste måneds tid, nemlig efter at folketinget i henhold til grundlovens § 36 samledes 3. oktober 1978. Sædvanen er, at folketinget normalt lægger beslag på parlamentsmedlemmerne tirsdag kl. 11-17, onsdag kl. 9-18, torsdag kl. 9-20 og fredag kl. 9-15, ialt 32 af ugens 168 timer. I dump foragt for grundlovens § 34 har den anklagede stats landsret valgt at lægge sagen mod mig stort set inden for disse 32 timer i stedet for at benytte sig af ugens øvrige 136 timer. Den anklagede stats landsret har også konstant nægtet at respektere det store antal vælgere, som har ønsket, at jeg skal gøre mit arbejde i folketinget, og i stedet søgt at beskytte regeringspartier m. v. ved at forlange min tilstedeværelse i retssalen. Herved er sket en dybt alvorlig krænkelse af elementære principper i folkestyret. Katastrofen bliver selvsagt ikke mindre, når dens offer – som i det foreliggende tilfælde – er lederen af landets største oppositionsparti.

Derudover kan magthaverne ved fordreje og ufuldstændige referater i medierne (se for eksempel bilag 112) af et sådant forløb trænge tilslutningen til oppositionspartiet

tilbage, jfr. bilag 113, hvor Danmarks største avis, Søndags-Berlingen, meddeler, at det nævnte forløb har fået fremskridtspartiet til at tabe ca. 16 pct. af sin vælgertilslutning.

Blandt de fremlagte bilag er diverse retsbogsudskrifter, hvori anføres, at jeg skulle have vedstået det dikterede. I den anledning oplyses, at den danske praksis går ud på, at intet stenografisk referat optages af de i retsmøder afgivne forklaringer. Hermed er basis skabt for, at dommeren efter forklaringsernes afgivelse kan give et farvet referat af det sagte præget af de sym- og antipatier og komplekser, vedkommende dommer har. Dette har udviklet en tradition, som i bred almindelighed er særdeles betænkelig anskuet fra et almindeligt retssikkerhedsstade. I den foreliggende sag, hvor der består afgrundsdyb forskel i politisk grundopfattelse mellem embedsmændene og mig, har ulykkerne ved traditionen været særlig markante. Det til retsbogen dikterede udgør i omfang kun ca. 15 pct. af, hvad jeg har forklaret, og jeg plejer ikke i mine forklaringer at bruge et eneste overflødig ord eller en eneste overflødig sætning. De 15 pct. medtagne er sprogligt udformet ud fra vedkommende embeds-

mandsdommers politiske mentalitet. Derfor må alle retsbogsudskrifterne læses med den største varsomhed, for så vidt de anvendes til at bedømme sandheden. De er i nok så høj grad et spejl af dommerens sjæleliv som gengivelse af, hvad den forklarende har udtrykt og ment.

Vedrørende den i bilag 24 og 84-88 omhandlede »legatsvindelsag« oplyses, at den stiltfærdigt forsvandt ud af straffesagen mod mig engang i 1974, men at jeg er nægtet adgang til at se politiets materiale om den. Derefter overlod politimyndighederne deres materiale til advokatsamfundet, så det kunne knalde mig på denne sag, men advokatnævnet måtte ved kendelse af 8. oktober 1976 pure frifinde mig. Jeg slutter heraf, at det materiale, som stedse er forholdt mig, må have været overmåde spinkelt og slet ikke kunnet bære de overmåde stærke og generende angreb på mig.

Et ganske tilvarende forløb fik en lige så vilkårlig sigtelse mod mig om påstået udnyttelse af en anden kvindelig klient.

En af de mangfoldige andre former, statens forfølgelse tager, er, at Danmarks Statsradio – med monopol på TV og radio – fortier og fordrejer synspunkter fra det af mig stiftede parti og helst giver tendentiøse referater af statsmagtens forsøg på at tromle mig ned. Også her kan fremlægges hundredvis af bilag, men jeg har altså nøjedes med det seneste (bilag 93).

Den danske stats undertrykkelse af anderledestænkende tager også den meget alvorlige form, at fagforeningsmedlemmer og arbejdsgivere uanset deres egen politiske overbevisning tvinges til via deres kontingenter at

bidrage til regeringspartierne og til det næststørste oppositionsparti med den virkning, at disse partier opnår et enormt forspring til forvriddning af den almindelige demokratiske konkurrence. Herom kan eksempelvis henvises til bilag 94.

Genpart af nærværende med bilag er sent til Amnesty International. Alt for længe har denne organisation udelukkende holdt sig til de lette sager, hvor statsmagten på gammel-dags traditionel facon forfølger anderledes tænkende med primitive midler. Skal Amnesty Internationals høje målsætning imidlertid realiseres, må man fremover først og fremmest koncentrere sig om tilfælde – som nærværende sags – hvor forfølgelsen med anderledes djævelsk udspekuleret taktik foregår ved raffineret og udspekuleret systematisk misbrugsudnyttelse af det enormt store sæt af overkomplicerede, dårligt udformede skatte- love og andre restriktionslove og myndighedsovergivelser, som i de seneste tiår har fået så ulykkelig en mastodontvækst. Flere hundrede års fast tradition strafpålægger direkte ytringsfrihedsudnyttelse i såkaldte diktaturstater. Heri er intet nyt. Derimod skal man være alvorligt på vagt for de hidtil upåagtede, i virkeligheden langt mere retskrænkende adfærdsmønstre, som udvikler sig i lovoverbebyrdede såkaldte velfærdsstater. Her ligger fremtidens store risiko for massive krænkelse af menneskerettighederne, jfr. nærmere bilag 92.

Derfor er genpart af nærværende også sendt til Danmarks retspolitiske Forening, c/o lektor Jørgen Jepsen, Århus Universitet.

Med ærbødighed

MOGENS GLISTRUP

MOGENS GLISTRUP

København, 30. november 1978

*Den europæiske menneskerettighedsdomstol
ved domstolens forberedende organ*

*Den europæiske menneskerettighedskommission
ved Det europæiske Råds generalsekretær
Europarådets bygning
Strasbourg
Frankrig*

*FNs menneskerettighedskomiteé
FN-bygningen, New York
USA*

I fortsættelse af min i genpart vedlagte klage af 9. november 1978 skal jeg ved nærværende oplyse, at de tilstande, som jeg beskrev i klagen, stadig består.

Også i de nu forløbne uger har den anklagede stats landsret fremturet i at søge at holde mig væk fra folketingsarbejdet som nærmere beskrevet i klagen side 13-14, jfr. bilagene til denne nr. 95-113.

Under retsmødet den 13. november fremlagde jeg klagen af 9. november og de dertil hørende 113 bilag i nævnte landsret. På min begæring bestemte denne derefter, at der den 27. november skulle finde forhandling sted om klagens betydning for sagens videre tilrettelæggelse.

Denne forhandling fik et forløb, som bestemt ikke lever op til civilisationens mindstekrav, som man må stille til en domstolsbehandling i en straffesag. Dette klagemål kan ikke dokumenteres fuldstændigt med en henvisning til retsbogen for det pågældende retsmøde, idet denne retsbog blev formuleret under de forhold, som nærmere er beskrevet på side 14, 2. afsnit, i min klage af 9. november.

Jeg må derfor ved nærværende meddele følgende supplerende referat:

Først fik en af mine såkaldte forsvarere (Ebbe Suenson) ordet. Hans indlæg var, hvad vi i Danmark kalder en Rane Jonsentale (Rane Jonsen var en af de danske middelalderkongers betroede mænd, som foregav at være i kongens tjeneste, men som i virkeligheden holdt med hans fjender og derfor

tilrettelagde sit hverv for kongen på en sådan måde, at han hjalp fjenderne til at myrde kongen).

Ebbe Suensons indlæg var i forhold til sagsproblematikken kort og overfladisk. Af de ca. 400 sider bilag sørgede han kun for dokumentation af de ca. 15. Hans omtale af Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg og FNs Menneskerettighedskomiteé var koncentreret om at anføre en række forhold, som måtte bevirke, at jeg ikke kunne forventes at få medhold i min klage. Han fremhævede således:

- a. Der er ikke nedlagt nogen ordentlig påstand
- b. Der er ikke henvist til nogen bestemmelser i de pågældende konventioner
- c. Det er kun staten, der kan klage
- d. Man tager ofte ikke hensyn til klagerne og
- e. Afgørelserne er ikke bindende.

Disse og andre forhold, som forsvareren mente talte i min disfavør, var for den trænede lytter det altafgørende i hans indlæg, selv om han naturligvis iførte dette en klædning, som om det var mig, han forsvarede.

Dermed havde den såkaldte forsvarer gjort det uhyre let for den officielle anklager, der kunne nøjes med nogle få minutters indlæg.

Overensstemmende med, hvad der må være grundkravet i enhver ordentlig straffeprocess, fik jeg som tiltalt derefter adgang til at fremføre mine synspunkter.

Jeg måtte naturligvis begynde med i det væsentlige at koncentrere mig om at imødegå de forskellige forhold, som Ebbe Suenson havde fremdraget og kan fra denne imødegåelse nævne, at jeg henviste til, at en meget lang række af de pågældende konventioners regler er krænkede i forhold til mig, og rent eksempelvis henviste jeg til verdenserklæringen af 10. december 1948 om menneskerettighederne artikel 2, 7, 10, 11, 12, 19, 20 og 21 samt konventionen af 4. november 1950 til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder artikel 6, 7, 10 og 11.

Da jeg var færdig med at gøre arbejdet med at bortrydde de sten, som Ebbe Suenson havde lagt på min vej, var min næste opgave at sørge for at gennemgå materialet, som var fremlagt, bestemt til den pågældende forhandling i østre landsret. Da hverken den såkaldte forsvarer eller anklageren havde sørget for, at dette materiale blev bragt til kundskab for den ret, der skulle træffe afgørelse, måtte jeg selv sagt gennemgå de 113 bilag.

Dommerne standsede mig imidlertid med det samme og sagde, at jeg kun måtte få en halv time hertil, og det siger sig selv, at ca. 400 sider kan man ikke udførligt gennemgå for en domstol inden for 30 minutter.

Min protest blev imidlertid ikke hørt. Retten benyttede sin procesledende beføjelse til at fastholde, at jeg kun havde en halv time at tale i, efter at jeg var færdig med mine svar på de punkter, Ebbe Suenson og anklageren havde fremdraget.

Dette er i eklatant modstrid med, hvad der må være meningen med, at tiltalte har adgang til at fremføre sine synspunkter. I det omfang tiltalte vil gøre retten bekendt med fremlagte dokumenter, kan det ikke være overensstemmende med menneskerettighederne at hindre tiltalte i også at få den dømmende ret bibragt selve disse dokumenters indhold.

I den foreliggende sag er det særlig grelt. Igennem mere end 200 retsmøder har den anklagede stats statsadvokat fået lov til uanstastet at svine mig til med forhold, som står i meget perifer forbindelse med det, som anklagen går ud på. Når jeg så efter så lang tids forløb omsider ønskede tid til i sammenhæng at gøre den anklagede stats landsret bekendt med indholdet i de fremlagte 113

bilag, må det være i allerhøjeste grad kritisabelt, at jeg afskæres fra således at fremføre mine synspunkter.

Imidlertid er forholdet vedrørende dette punkt og de andre punkter, hvor jeg har besværet mig over den anklagede stats landsret, således, at der reelt ikke består nogen klagemulighed til højere dansk nationalt organ og muligvis aldrig kommer til at bestå sådan klagemulighed, således som de danske love er indrettede.

Jeg har derfor ingen andre reelle retsgarantier end den menneskerettighedsbeskyttelse, jeg kan opnå i henhold til de af Danmark tiltrådte konventioner.

Vedrørende bilagene til klagen af 9. november kan jeg inddele dem som følger:

- A. Sagens opståen: Direkte dokumentation for finansministerens henvendelse til Berlingske Tidende den 30. januar 1971 mangler foreløbig, men ellers er det følgende bilag, der kommer i betragtning: 12-19; 55-58; 74; 20-23; 25 og 77-81.
- B. Introduktion til sagens problemstilling: Bilagene 1-2; 92; 3 og 71.
- C. De enkelte klagepunkter:
 1. Ransagningsaktionen: Bilag 67
 2. November 1972-angrebet: Bilag mangler indtil videre.
 3. 16. januar 1973-aktionen: Bilag 26. Myndighedernes behandling af mine klienter: Bilag 26; 32; 68-70; 82-89; 91 og bilag 1 side 7.
 4. Eksekutorfrakendelsen: Bilag 33-38.
 5. Ligningsrådets tilsidesættelse: Bilag 26-31; 43; 59-65 og 1 side 9.
 6. December 1973-førfolketingsvalgsaktionen: Bilag 41.
 7. Anklageskriftets fiktionsteori: Bilag 44-45; 50-54; 83 og bilag 1 side 15 f. Anker Jørgensens m. fl.s offentlige skyldbedømmelse: Bilag 11; 39-40; 46-48.
 8. Højesterets nægtelse af jury (sket den 2. december 1974 og ikke som nævnt den 3. december 1974): Bilag mangler foreløbig.
 9. Bortchikaneringen af kyndig forsvarer: Bilag mangler foreløbig.
 10. Højesterets ufunderede godtagelse af anklagersynspunkterne: Bilag 4.

11. Marathonbyretssagen: Bilag mangler foreløbig.
12. Byretssagens struktur: Bilag mangler foreløbig.
13. Den anklagede stats anke: Bilag 10; 66; 73 og 75-76 (I klageskriftet side 6, 2. afsnit, skal 2. punktum lyde sådan: »Yderligere et stort og ubestemt antal dage og timer skulle jeg martres.«). Nægtelse af kyndige forsvarere også i appelinstanten: Bilag 5-9 og 73.
14. Landsrettens kamp for at holde mig væk fra parlamentet: Bilag 95-113 og nærværende brev.
15. Retsbogsformulering: Se ovenfor.
16. Legatsvindelsagen: Bilag 24 og 84-88.
17. Krænkelsen af den anden kvinde: Bilag 42.
18. Danmarks Statsradios monopolmisbrug: Bilag 93.
19. Fagforeningsmedlemmernes m. fl.s. udnyttelse af det partipolitiske arbejde: Bilag 94.

Jeg har sendt genpart af nærværende til Amnesty Internationals danske afdeling og Danmarks Retspolitiske Forening, ligesom jeg vil søge at få genpart af nærværende fremlagt i den anklagede stats landsret.

Med ærbødighed
MOGENS GLISTRUP

P.S. Til den europæiske kommission for menneskerettigheder bemærker jeg, at jeg har modtaget det af Anna-Lena Svensson den 22. november underskrevne brev, hvori hun anfører, at hun ikke finder det klart, om jeg har tilfredsstillet betingelserne, som er omtalt i den første del af et samtidig fremsendt notat. Jeg fastholder, at jeg har tilfredsstillet disse betingelser. Skulle der være formaliteter, som skal korrigeres, vil jeg gerne have mere præcis besked om, hvad det er for nogle formaliteter, man er inde på, og så skal de straks blive bragt i orden, men mit brev af 9. november skal under alle omstændigheder op-

fattes som en anmodning om, at såvel den europæiske kommission for menneskerettigheder og FNs menneskerettighedskomité straks ved modtagelsen af mit brev af 9. november registrerer og tager under behandling sagen, i hvilken der jo kan forventes meget yderligere materiale. Det siger sig selv, at jeg vil sætte pris på at få nærmere besked om, hvilke punkter man nærmere kan tænke sig at få yderligere uddybet, og så har jeg massevis af oplysninger til yderligere dokumentation af, at mine menneskerettigheder er blevet krænket systematisk og på alle leder og kanter.

D.s.

MOGENS GLISTRUP

København, den 29. december 1978

Underbilag 3 til bilag 2

*Den europæiske menneskerettighedsdomstol
ved domstolens forberedende organ*

*Den europæiske menneskerettighedskommission
ved Det europæiske Råds generalsekretær
Europarådets bygning
Strasbourg
Frankrig*

*FNs menneskerettighedskomiteé
FN-bygningen, New York
USA*

Ebbe Suenson lyver i sit angreb af 27. december 1978 på mig vedrørende baggrunden for, at han blev mig påført som forsvarer og vedrørende hans procedure i byretten. Den korrekte sammenhæng fremgår af sagens bilag 5 og 8.

Der er heller ikke hold i hans beskyldning om, at han forgæves skulle have bedt mig om relevant bevismateriale. Udover at hæve sine hundredtusinder af kroner i salær har han absolut ingen forsvarernytte gjort. Når han pludselig fandt på at ville se et eller andet Spiesselskabsregnskab, var det i hvert tilfælde ikke, fordi det pågældende regnskab kunne være særlig relevant i sagen. Suensons henvendelse om dette papir – og det er hans eneste selvstændige initiativ overhovedet i sagen, bortset fra hans gentagne angreb på mig – bekræftede tydeligt, at han ikke havde gidet, kunnet eller villet sætte sig ind i, hvad sagen drejer sig om. Når han nu gentager, at det skulle være »relevant bevismateriale«, afslører han, at han stadig ikke er kommet længere. I øvrigt ved enhver, som opfylder minimumsbetingelsen for at være advokat, at regnskabet kan fremskaffes fra Aktieselskabs-Registeret, hvis man som forsvarer i en straffesag finder det af betydning for sagen.

I anledning af, at den europæiske menneskerettighedskommission i brev af 11. ds. har rejst spørgsmålet om betydningen for den foreliggende sag af artikel 27 (1) (b) i den europæiske menneskerettighedskonvention,

skal jeg ved nærværende oplyse, at der efter min opfattelse ikke kan tillægges nævnte bestemmelse nogen betydning for sagen. Det kan så ganske klart ikke være meningen, at den omstændighed, at den langt senere tilkomne FNs menneskerettighedskomiteé også er orienteret om, hvad der sker, skulle øve indlydelse på, at sagen ikke kan behandles på normal måde for den europæiske menneskerettighedsdomstol. Hele meningen med konventionssystemet er jo at styrke beskyttelsen af menneskerettighederne. Det ville derfor være grotesk, om en menneskerettighedskrænkelse ikke kunne blive påtalt af den europæiske menneskerettighedsdomstol, fordi beskyttelsen nu er blevet udbygget også med FNs menneskerettighedskomiteé.

For det tilfælde, at der imidlertid anlægges en legalistisk menneskerettighedbeskyttelsesfjendtlig fortolkning af § 27 stk. 1 b, således at den altså skulle have betydning i sagen, frafalder jeg ved nærværende henvendelsen til FNs menneskerettighedskomiteé som en egentlig klage, og min fremsendelse af papirerne dertil er under den nævnte forudsætning alene at betragte som en orientering om en hidtil uopdyrket, men meget praktisk vigtig måde at krænke menneskerettighederne på, jfr. i denne forbindelse også sagens bilag 92.

Jeg anmoder om at få oplyst, under hvilket journalnummer min klage af 9. november 1978 er blevet registreret.

Med ærbødighed

MOGENS GLISTRUP

MOGENS GLISTRUP

16. maj 1978

*Hr. justitsminister Erling Jensen,
Slotsholmsgade 10,
1216 K.*

Den 24. f.m. tvangsbeskikkede østre landsrets præsident imod disses og mit ønske landsretssagfører Philip Ingerslev og højesteretssagfører Ebbe Suenson til at være forsvarere for mig under den af anklagemyndigheden til østre landsret påankede (og senere af mig modankede) byretsdom af 17. februar 1978.

Jeg har appelleret disse afgørelser til højesteret, hvorefter landsretspræsidenten ved skrivelse af 11. d.s. har meddelt, at appellerne efter hans mening kræver, at jeg får justitsministerens tilladelse i medfør af retsplejelovens § 968, stk. 3.

Ved nærværende beder jeg om disse tilladelser og skal til støtte herfor anføre:

I. Generelt

Til Frederiksborg Amts Avis for 23. februar 1978 udtalte rigsadvokaten om den foreliggende sag:

»Anklageren bliver en anden, hvis sagen går til landsretten?

Ja, det vil formentlig blive statsadvokat E. Merlung, og det hænger sammen med, at der er behov for friske øjne til at se på en så stor sag.

I dag hænger Glistrup-sagen anklagerne fra byretten langt ud af halsen, og de kan simpelt hen ikke opretholde den gejst eller finde den inspiration, som er nødvendig for at gennemføre en landsretssag med tilfredsstillende resultat.«

Det er typisk for den ensidige forfølgelse af mig, som hele vejen igennem har præget sagens behandling, at landsretspræsidenten på denne baggrund mener, at jeg skal påføres de samme forsvarere, som byretten blemrede mig med.

Sagen går tilbage til en fjernsynsudsendelse i januar 1971, hvori jeg angreb landets skattelovgivning. Inden 10 minutter var gået fra udsendelsens afslutning, var den davæ-

rende finansminister på jagt efter mig personlig og inden 12 timer tillige den daværende oppositionsfører.

I udtalelser til offentligheden gjorde de – og adskillige andre førende politikere – det klart, at nu gjaldt det om at ramme mig. På grundlag af forudgående, indgående, saglige skatteretlige undersøgelser måtte den øverste ligningseksaminator erklære: »Om landsretssagfører Glistrups foretagender kan jeg kun sige, at de er helt legale.« (Dagbladet BT for 6. februar 1971, side 8, spalte 5).

Hermed ville sagen være slut, hvis man havde villet overholde maksimen om, at man ikke skal bruge statsapparatet til at forfølge uskyldige.

Sådan var tilfældet imidlertid ikke. Mine fjernsynsudtalelser førte nemlig umiddelbart til, at dette århundredes største danske folkebevægelse rejste sig mod de etablerede politiske partier og mod, at embedsmændene skulle bevare deres alt for dominerende plads i systemet. I mangel af saglig argumentation heroverfor ofredes multimillionbeløb af skatteydernes penge på at ramme mig personlig gennem en skattestraffesag. For eksempel blandede den daværende justitsminister K. Axel Nielsen sig gentagne gange i sagen og fremhævede, at netop denne sag måtte gå forud for alt andet.

Overensstemmende med denne parole arbejdedes i 3½ år af de fremmeste skattefolk, de mest indædte politifolk og de dyreste revisorer. Mig holdt man aldeles udenfor, da man skulle konstruere anklagematerialet igennem de 42 måneder. Om det usædvanlige forløb henvises til side 7-10 i vedlagte eksemplar af FREMSKRIDT 1978 nr. 3 og til Folketingstidende 1973-74 Tillæg B spalte 805-824.

Da materialet omsider blev præsenteret i august 1974, var det ensidigt vendt mod mig og baseret på en række jesuiterformålsbe-

stemte udformninger. Alt i alt altså stærkt fjernet fra den objektivitetspligt, som skulle påhvile skattevæsen, revisorer og anklagemyndighed. Ifølge anklagemyndigheden var der dengang tale om et materiale på ca. 35.000 sider.

I den situation siger det sig selv, at fair play i straffeprocessen ville kræve, at der overfor det aldeles overvældende ressourcetilforbrug på anklagesiden blev etableret et forsvaret af betydelig styrke.

Selv har jeg hele tiden været ude af stand til – og vil fortsat være det – at bidrage med tankekraft og arbejdsindsats af nogen betydning i forsvarets tjeneste. Mere end ugens 168 timer udkræves nemlig af mig for at leve op til de krav, der stilles til mig som leder af landets største oppositionsparti – endda et parti under opbygning.

Dette skærper selvsagt yderligere kravene til forsvarets eminente dygtighed.

En af de to forsvarere, der beskikkedes for mig i byretten, havde indsigt i skatte- og regnskabsforhold (Thøger Nielsen), men han blev efter et lille års forløb chikaneret ud af forsvaret.

Fra byretssagens start i 1974 til maj 1977 hengik tiden med anklagerens bevisførelse. Der sparede intet i det ensidige had mod mig. Forsvaret sad i alt væsentligt passivt i hele den periode.

Da forsvaret så skulle begynde sin modbevisførelse den 9. maj 1977, viste det sig, at man overhovedet intet havde på lager. Deres bevisførelse overfor anklagemyndigheden flerårige indsats var afviklet på en god times tid. Med det enormt ensidige materiale, som af det offentlige var tilvejebragt i de foregående 75 måneder, er det åbenbart, at dette skyldes, at landsretspræsidenten har 100 pct. uret, når han i sit indlæg af 11. maj 1978 taler om »to særdeles kvalificerede forsvarere«.

Det kan selvsagt ikke være min sag i detaljer at påvise, hvilken bevisførelse forsvaret skulle have iværksat. Jeg har som nævnt ikke haft tid til at gennemlæse – endsige gennemarbejde – de titusinder af anklagemyndighedsbilagssider, som forsvarerne har fået deres fyrstelige betaling for at kunne på fingrene og gennemtænke.

Selv for en udenforstående må det midlertid stå klart, at den fiktionsteori, som anklageren til 100 pct. støttede sig på, er blevet til

under så misliebige og lidet betryggende omstændigheder, at en forsvarsbevisførelse heromkring ville bidrage nok så kraftigt til at svække den.

Dernæst er det åbenbart, at det, som byretten blev præsenteret for som regnskabsmæssig ekspertise, var gennemsyret af ensidigt anklagerarbejde. Tilvejebringelse af objektive materiale til brug for domsmandsrettens overvejelser ville have været et naturligt led i et sagligt velfunderet forsvars bevisførelse.

Igennem et par år indoktrinerede anklageren domsmandsretten med popprægede synspunkter på bogholderi, skattetænkning, selskabsretlige sammenhænge m. v. Forsvaret afstod ganske og aldeles fra gennem en modbevisførelse at få sat tingene på deres rette plads. Anklagemyndighedens beregninger af skatteeftertilbetalingsbeløb er åbenbart forkerte, men anvendt af anklageren for at dække over logisk indre modstrid i hans anklagemateriale – forsvaret lod det imidlertid ganske passere. Videre undlod forsvaret at sætte ind mod anklagerens vedholdende og flotklingende – men aldeles usandfærdige – paradeforestillinger om, at de i sagen omhandlede dispositioner skulle være foregået i »et lukket kredsløb«. Ej heller tilvejebragte forsvaret noget materiale til belysning af almindelig forretningsgang i koncernforhold, veksellererfaget, bankbranchen eller advokatvirksomheder til gendrivelse af anklagerens urigtige påstande på disse områder. Eksemplerne på forsvarets ufuldstændighed på bevisførelsesområdet kunne suppleres mange fold, hvis jeg ved nærværende ansøgning havde haft tid til at indgå på enkeltheder i sagen. Men her som i sagskomplekset i øvrigt er det ulykkelige paradoks, at hvis jeg virkelig gik ind i detaljer, måtte jeg forsømme mit politiske arbejde – altså netop det, mine anklagere ønsker – og i Danmarks anspændte situation ville en sådan omprioritering fra min side være katastrofal. Når min egen indsats på retssagsområdet derfor kun kan blive venstrehandsarbejde, er det nødvendigt med virkelig dygtige forsvarere, der kan arbejde selvstændigt, og det kunne de to fra byretten altså ikke.

Efter at de pågældende således har demonstreret deres uegnethed i en sag som den foreliggende, meddeler landsretspræsidenten mig i brev af 17. april 1978, at han ikke vil

tage udgangspunkt i noget af mig udtrykt ønske om forsvarervalg. Efter på denne forhåbende måde totalt at have afvist mig – som sagen dog til en vis grad også angår – genbeskikker han så de samme to forsvarere.

Såvel generelt som konkret er dette i den grad i modstrid med, at der i al fald i formen og på overfladen bør gives tiltalte en ikke alt for urimelig retsplejemæssig stilling i denne dansk retshistories største – og derfor også mest opslidende – straffesag mod en enkeltperson. Allerede derfor må landsretspræsidentens beskikkelser af 24. april 1978 ophæves.

II. Specielt om Ebbe Suenson

Ebbe Suenson blev forsvarer på et initiativ, som Advokatrådet tog i et brev til byretten. Advokatrådets stilling i straffesagen er, at rådet er anmelder som følge af, at rådet er stærkt fornærmet på mig fordi tiden har givet mig ret i min årelange kritik af rådet som beskytter af for høje salærtakster, for omstændelige selskabsstiftelsesprocedurer, selvdomme, manglende klientmiddelforrentning og en lang række andre brøstfældigheder, som Advokatrådet har holdt hånden over.

Det er i sig selv mærkværdigt, at anmelderen i en straffesag også skal have den afgørende indflydelse på, hvem der bliver forsvarer, men direkte uholdbart, at tiltalte ikke kan blive befriet for den af anmelderen udpegede, når sagen er slut for den domstolsinstans, som udpegelsen gjaldt.

For de 275.000 kr., som byretten tilkendte Suenson i salær, har han absolut ingen som helst nytte gjort for forsvaret under bevisførelsen.

Hvad hovedindlægget i proceduren angik, jappede han igennem de afsnit, han procederede. Han nægtede at medtage de juridisk relevante argumenter, jeg bad ham fremføre, og soledede sig i stedet i nogle litterære allusioner om Moskvaprocesserne i trediverne og lignende, som han håbede ville give ham overskriftsplads i dagspressen, men som i hvert tilfælde ikke kunne gavne tiltalte noget som helst.

Det samme gjaldt hans replik, der udelukkende drejede sig om hans egne personlige følelser og forhold til anklagerens person og absolut intet havde med den foreliggende sag at gøre.

På denne baggrund vil det være en skandale at opretholde hans beskikkelse for landsretten.

III. Specielt om Philip Ingerslev

Ingerslevs svigten som forsvarer skyldes ikke manglende vilje.

Han har imidlertid ikke den fornødne indsigt i regnskabs- og skatteforhold til at kunne beherske et stof af det omfang, som anklagemyndigheden har produceret til denne sag. Usikkerheden medfører igen frygtsomhed og handlekraftslammelse og manglende evne til klart at fremstille, hvorfor anklagen er aldeles uberettiget, i et fast og sammenhængende sprog, som folk kan holde ud at koncentrere sig om i et procedureindlæg, der efter sagens omfang nødvendigvis må blive marathongang, og hvori der må opregnes tusinder af i sig selv ikke særlig muntre enkeltheder for at påvise og tilbagevise anklagemyndighedens overfladiske og bevisfordrejende facon at præsentere sagen på.

Til at klare disse opgaver har Ingerslev ikke den fornødne kyndighed og åndelige spændstighed.

Det er der ikke noget at gøre ved. Ingen kan tro, at han vil kunne klare opgaven bedre i landsretten trods al anvendt flid.

Men så må man lade være med at opretholde beskikkelsen af ham.

IV. Konklusion

Det kan blive afgørende i denne skæbnesag, at der etableres et kvalificeret forsvar. Det er derfor glædeligt, at landsretspræsidenten ikke tilslutter sig forsideopfattelsen i embedsmændenes blad Politiken om, at hans afgørelse ikke kan efterprøves af højesteret, fordi det at bebyrde tiltalte med uegnede forsvarere blot skulle være noget administrativt, som ikke kan efterprøves af højere instans.

Som følge af de grove mangelfuldheder, sagen har været belastet med både på efterforskningsstadiet og i byretsbehandlingen, må det forventes, at landsretsbehandlingen i overvejende grad får karakter af en førsteinstansbehandling. Samtidig er det jo imidlertid sidste instans forsåvidt angår bevisbedømmelsen.

Det er også af de grunde særdeles vigtigt, at der beskikkes velegnede forsvarere.

Næsten alt, hvad anklagemyndigheden har fremført i denne sag, er aldeles ubeføjet og kan pilles fra hinanden af et dygtigt forsvar.

Men på ét punkt har anklagemyndigheden åbenbart ret: Byretsdommen kan ikke være rigtig. Hvis jeg virkelig havde gjort mig skyldig i det, jeg er dømt for, er strafudmålingen horribel.

Forklaringen herpå er givetvis, at byretten ikke selv har kunnet tro på, at jeg virkelig skulle have gjort mig skyldig i noget ulovligt, men at retten som følge af det enorme udefra kommende tryk, der har været i denne sag, for at jeg ikke skulle blive frifundet, har affattet sin dom, som den har, jfr. blandt mange udtalelser statsministerens om, at jeg er Danmarks største skattesnyder, og statsskattedirektørens om, at hele skattesystemet ville bryde sammen, hvis jeg blev frifundet.

Med en sådan baggrund i en straffesag er det absolut nødvendigt, at der beskikkes forsvarere af en ganske særlig fremragende kvalitet, således at de pågældende har både saglig dygtighed, der kan hamle op med statsap-

paratets, og en enorm sum af civilcourage. Forsvarerbeskikkelsesspørgsmålet kan derfor ikke affærdiges ekspeditions-mæssigt, som det hidtil er blevet fra landsretspræsidentens side.

Landsretspræsidenten raillerer over, at min påstand for højesteret alene går ud på ophævelse af de skete beskikkelser. Denne påstandsformulering beror på, at jeg opfatter retsplejeloven på den måde, at højesteret ikke selv kan beskikke nogen forsvarer i en landsretssag. Beskikkelseskompetencen ligger hos landsretspræsidenten, der forhåbentlig bliver villig til at forhandle med mig. Højesterets kompetence går efter min opfattelse alene ud på, at retten kan stadfæste eller ophæve stedfundne beskikkelser.

Bl. a. af de foran anførte grunde går mine påstande i sagerne ud på, at beskikkelserne ophæves.

Kopi af nærværende er sendt til højesteretssagfører Ebbe Suenson og landsretssagsfører Philip Ingerslev.

Underbilag 5 til bilag 2

6. juni 1978

Højesterets anke- og kæremålsudvalg,
Prins Jørgens Gård 13,
1218 K.

Sag: 143/1978.

Jeg anerkender modtagelsen af højesterets skrivelse af 31. f.m.

Herefter skal jeg til støtte for mine påstande under ovennævnte kæremål anføre følgende:

1. I skrivelse af 16. f.m. til justitsministeren har jeg meddelt en udførlig argumentation. Jeg kan i et og alt fastholde det i nævnte skrivelse anførte og anmoder om, at skrivelserne lægges til grund for højesterets afgørelse.

2. Det i højesteretssagfører Ebbe Suensons skrivelse af 19. maj 1978 anførte er usandfærdigt:

- a. Da den oprindelige forsvarer Thøger Nielsen var blevet chikaneret ud af sagen, bragte jeg ikke Ebbe Suenson i forslag som en mulig afløser. Ebbe Suensons navn blev første gang anført overfor mig, da byretsdommer Preben Kistrup meddelte, at han havde i sinde at beskikke højesteretssagfører Suenson som forsvarer. Jeg havde ikke på det tidspunkt tilstrækkeligt materiale til at kunne argumentere for at modsætte mig det og måtte derfor tage byretsdommer Kistrups meddelelse til efterretning. Den samme dag erfarede jeg, at højesteretssagfører Ebbe Suenson var bragt ind i billedet af Advokatrådet, der som tidligere nævnt er den institution, der har anmeldt mig.
- b. Ebbe Suenson gjorde ikke den mindste positive indsats som forsvarer fra han blev beskikket i maj 1975 og hen til efter sommeren 1977.

c. I august eller september 1977 sendte Ebbe Suenson mig manuskript til de afsnit af sagen, som han skulle procedere. Der var tale om en meget overfladisk fremstilling, der slet ikke gik ind på mange af realiteterne i de pågældende forhold og overhovedet ikke indeholdt nogen blot nogenlunde tilbundsgående argumentation og analyse. Det var simpelthen ikke muligt for mig indenfor døgnets 24 timer at foretage en dybtgående gennemgang af de pågældende afsnit, der burde være skrevet aldeles om og gjort langt udførligere. Jeg nøjedes derfor med i en halv snes punkter at anføre overfor Suenson, hvad jeg umiddelbart kunne se måtte være nogle hovedsynspunkter i en procedure om de pågældende forhold (den skattemæssige behandling af coastere og forhold omkring aktieselskabslovgivningens regler om indbetaling af aktiekapitel). Jeg har imidlertid aldrig givet det udseende af, at jeg dermed havde ment at bestride det hverv, som højesteretssagfører Suenson var beskikket til at udføre.

De indslag til procedure, som fremkom fra min side, og som i hvert tilfælde ville have givet proceduren en vis juridisk holdning på de omtalte punkter, blev imidlertid forbigået af højesteretssagfører Suenson ved hans procedure i byretten.

3. Afgørelsen fra østre landsrets præsident om i appelinstanten at påtvinge mig de selv samme forsvarere, som i underinstansen ikke har udført deres hverv på en efter min opfattelse tilfredsstillende måde, strider mod de

menneskerettighedsgarantier, som tilkommer tiltalte i straffesager i henhold til den af Danmark ratificerede europæiske menneskerettighedskonvention med tillægsprotokoller

og de for Danmark ligledes bindende menneskerettighedskonventioner, vedtaget af FNs generalforsamling.

Med ærbødighed

MOGENS GLISTRUP

Kopi af nærværende er sendt til landsretssagfører Philip Ingerslev og til højesteretssagfører Ebbe Suenson.

Underbilag 6 til bilag 2

MOGENS GLISTRUP

København, den 5. oktober 1979

*Den europæiske menneskerettighedsdomstol
ved domstolens forberedende organ*

*Den europæiske menneskerettighedskommission
ved Det europæiske Råds generalsekretær
Europarådets bygning
Strasbourg
Frankrig*

File 8464/79.

Siden mine indlæg af 9. og 30. november samt 29. december 1978 har den danske højesteret som led i den sammenhængende masse af massive krænkelse af mine rettigheder bl. a. foretaget sig følgende:

A. Ved vurderingen af, hvorvidt mit arbejde som leder af det største oppositionsparti i parlamentet skal hindre mig i tilbørligt at varetage mine interesser som anklaget i den største straffesag, som den danske stat nogeninde har rejst, udarbejdede statens anklager til brug for højesteret en særdeles ensidig oversigt over sagens faktiske forhold (bilag 114).

De såkaldte forsvarsadvokater, som samme stat ved sin højesteret har påtvunget mig, gjorde intet i den anledning. Selv protesterede jeg skriftligt til statens højeste anklager (bilag 115) og til højesteret (bilag II 116), men man undertrykte ganske mine protester, og højesteret afsagde derfor kendelse, som groft krænker de fundamentale menneskerettigheder, som enhver anklaget og ethvert folkevalgt parlamentsmedlem må have (bilag 117). Højesteret havde end ikke indladt sig på at ville modtage endsige sætte sig ind i min argumentation, som den bl. a. indeholdes i mit brev af 13. november 1978 til østre landsret (bilag 118).

B. I sagen John Preben Jensen gennemtrumfede højesteret, at domsafgørelsen i sidste instans skulle træffes, før de oplysninger i sagen, som tjener til min fordel, forelå, jfr. bilag 119-121. Tilsvarende afgørelse blev

truffet i sagerne E. Bjerregaard Jensen og Jan Stoltze Møller (bilagene 122-127).

Blandt de midler, som den anklagede stat har betjent sig af i 1979, er – som i tidligere år – at man søger at gennemtvinge skattekrav mod mig, som ganske vil knuse mig. Jeg henviser herom til min som bilag 128 vedlagte redegørelse af 19. april 1979, der følges op af min som bilag 129 vedlagte skrivelse af 28. september 1979 til østre landsrets præsident.

Landsskatteretsdommer Poul Boeg har i maj 1979 udsendt den som bilag 130 vedlagte redegørelse for nogle af de fornægtelser af grundlæggende borgerrettigheder, som hele vejen igennem har været aldeles dominerende i den anklagede stats behandling af mig, efter at jeg den 30. januar 1971 trådte i åben, og hos befolkningen succesfuld opposition til udygtighederne i styret.

Bilag:

- 114: Anklagemyndighedens redegørelse til højesteret.
- 115: Skrivelse af 29. marts 1979 fra mig til rigsadvokaten.
- 116: Skrivelse af 2. april 1979 fra mig til højesteret.
- 117: Udskrift af højesterets dombog af 6. april 1979.
- 118: Skrivelse af 13. november 1978 fra mig til østre landsrets III. afdeling.
- 119: Skrivelse af 3. oktober 1978 fra mig til højesterets ankeudvalg.
- 120: Skrivelse af 7. juni 1979 fra mig til højesterets ankeudvalg.

- 121: Udskrift af højesterets dombog af 13. juni 1979.
- 122: Udskrift af højesterets retsbog af 23. april 1979.
- 123: Skrivelse af 6. april 1979 fra mig til højesterets ankeudvalg.
- 124: Skrivelse af 13. juni 1979 fra mig til højesterets anke- og kæremålsudvalg.
- 125: Skrivelse af 15. juni 1979 fra mig til højesteret.
- 126: Skrivelse fra højesterets anke- og kæremålsudvalg til mig.
- 127: Udskrift af højesterets dombog af 27. juni 1979.
- 128: Skrivelse af 19. april 1979 fra mig til Ligningsrådet.
- 129: Skrivelse af 28. september 1979 fra mig til præsidenten for østre landsret.
- 130: »Justitsmordet i landsskatteretten« af Poul Boeg.

Med venlig hilsen

MOGENS GLISTRUP

Underbilag 7 til bilag 2

Beslutningsforslag nr. **B 77**

Folketinget 1977-78

Blad nr. 461

Fremsat den 23. februar 1978 af Glistrup (FP), Pilgaard Andersen (FP), Arentoft (FP), Halvgaard (FP), H. C. Hansen (FP), Askjær Jørgensen (FP), Maisted (FP), Poulsgaard (FP) og Ernst Schmidt (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

i henhold til grundlovens § 33

(Mogens Glistrup).

Folketinget udtaler, at Københavns byrets 25. afdelings dom af 17. februar 1978 ikke er til hinder for Mogens Gistrups fortsatte medlemskab af folketinget, jfr. Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1963 § 30, stk. 1, og § 33.

ham til livs ved at kassere hans folketingsmandat. I argumentationen for og imod den af Glistrup stiftede fremskridtsbevægelse har den pågældende sag fra allerførste færd indgået som et centralt moment, og der er ikke ringeste tvivl om, at sagen har været bekendt for enhver vælger, der har stemt ved folketingsvalgene i 1973, 1975 og 1977, hvilke valg i alle tilfælde har givet Glistrup nogle af de allerhøjeste personlige stemmetal, som overhovedet er blevet opnået ved de pågældende valg.

Ved samtlige valg har Glistrup hørt til det fåtal af medlemmer (i 1977: 6), som alene har fået så mange personlige stemmer, at de blev valgt uden at skulle gøre brug af de vælgere, der har stemt på andre af partiets kandidater. Glistrup sidder altså i folketinget i sin egen ret, støttet på over $\frac{1}{175}$ af vælgernes stemmeseddeltilkendegivelse.

Det ville derfor være aldeles forkert, om andre folketingsmedlemmer skulle kunne blive deres politiske modstander kvit ved at forkaste det mandat, som vælgerne med fuldt åbne øjne har givet Glistrup.

Hvis nogen vælger har været i tvivl om, hvordan statsmagten så på Glistrups adfærd, er tvivlen gået i retning af at stemple ham sortere end den nu afsagte dom. Landets statsminister har således under stærk offentlig opmærksomhed omtalt Glistrup som landets største skattesnyder, med det ene ben i fængslet.

Der er således ingen rimelig basis for at drage Glistrups folketingsmandat i tvivl. Ikke desto mindre har mangfoldige folketingsmedlemmer efter byretsdommen udtalt sig i modstrid hermed. Derfor er en afklaring blevet nødvendig.

Det ville være lurvet, om denne afklaring af folketingets flertal blev udskudt til efter appellfristens udløb. Når Glistrup skal tage stilling til, hvorvidt han vil appellere Københavns byrets dom eller ej, har han et stærkt krav på forinden at vide, hvad der er de afgørende virkninger af denne dom, og dommens mest betydende virkninger er så ganske åbenbart spørgsmålet om, hvorvidt Glistrup kan fortsætte sin kamp for det samfundssyn, han finder rigtigt, som medlem af folketinget.

Der er da heller ikke nogen som helst bestemmelse i grundloven eller forretningsordenen, som hindrer folketinget i at træffe afgørelse vedrørende nærværende beslutningsforslag før ankefristens udløb den 3. marts 1978. Ej heller foreligger der nogen tidligere praksis, hvor folketinget har afvist et domfældt medlems ønske om at få truffet afgørelse, for han skal tage sin endelige stilling til, om appel skal iværksættes eller ej.

Det har været anført, at en afgørelse for 3. marts vil være at gribe ind i domstolens virke. Dette er åbenbart forkert. Københavns byret har afsluttet sin behandling af sagen, og østre landsrets eventuelle behandling af sagen vil overhovedet ikke blive påvirket af, om folketinget har klaggjort, hvad virkningen af byretsdommen skal være. Beslutningsforslaget vedrører overhovedet ikke, hvad virkningerne skal være af en eventuel dom fra østre landsret eller fra højesteret.

Når det tages i betragtning, at der her er tale om et anliggende, som Danmark Riges Grundlov har henlagt til folketinget, og når det erindres, at det samme folketing huj-vej kunne behandle og reelt totalt forkaste højesterets dom i Christianiasagen af 2. februar 1978, uanset at denne dom ikke umiddelbart gav anledning til nogen aktion fra folketingets side, ville det være en meget anstødelig diskrimination mod Glistrup og fremskridtspartiet, hvis folketinget ikke sørger for, at også sagen vedrørende denne dom bliver afgjort af folketinget inden 14 dages-fristens udløb.

Det er selvfølgelig i den henseende uden enhver betydning, at Christianiasagen blev løst gennem en forespørgselsdebat med et dagsordensforslag, mens der i dette tilfælde i stedet – af hensyn til udvalgsbehandling i udvalget til valgs prøvelse – er benyttet den fremgangsmåde, som en folketingsbeslutning repræsenterer.

Det er jo klart for enhver, at folketinget mangfoldige gange – for eksempel i forbindelse med afgiftsforhøjelser og ophøjelse af mæglingforslag til overenskomstlov – har gennemført tre behandlinger med mellemliggende udvalgsbehandlinger inden for nogle få dage.

Derfor kan folketinget også – hvis dets flertal ikke vil sabotere det – nå at behandle nærværende beslutningsforslag, så endelig afgørelse foreligger inden 3. marts 1978. I den forud for forslagets fremsættelse pågæede offentlige debat er der ikke fremkommet noget som helst lodigt argument til støtte for, at folketinget skulle spille med lukkede kort og derigennem gennemtvinge en appel af sagen til østre landsret.

Finder en sådan sted, vil den medføre, at lederen af det største oppositionsparti skal afsætte ca. 4.000 timer i de næste år til folketinget udvedkommende formål. Dette kan ikke være hensigtsmæssigt ud fra en samfundsmæssig overvejelse, og sonofferet kan heller ikke være rimeligt som prisen for, at en større retfærdighed skulle ske fyldst. Dels ved alle, at titusindvis af skattelovsovertrædelser hvert år aldrig bliver straffet, dels har den foreliggende sag allerede påført lidelser langt ud

Bemærkninger til forslaget

Grundloven har fra gammel tid indeholdt vandelkrav til folketingsmedlemmer.

I grundloven af 5. juni 1915 § 31, jfr. § 30, litra a, hed det således, at man ikke kunne være medlem af folketinget, hvis man »ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige mening vanærende handling uden at have faaet Æresoprejsning«.

Ved grundlovsforhandlingerne op til 1939 var der enighed om at lempe dette krav, og ved de grundlovsbestemmelser, der blev vedtaget i foråret 1939 af Rigsdagen (første gang 11. marts 1939) hed det i § 32, at medlemskab alene skulle være udelukket, hvis »vedkommende er straffet for en Handling, der i almindeligt Omdømme gør ham uværdig til paa det givne Tidspunkt at være Medlem af Rigsdagen«. Ved den samtidig udarbejdede Rigsdagsvalglov fastsattes, at der ikke kunne være tale om at forkaste medlemskab, medmindre der var idømt ubetinget straffefængsel i fire måneder eller derover.

De i 1939 vedtagne regler kom aldrig til at træde i kraft, fordi de faldt ved Christmas Møller-folkkeafstemningen som en helhed i det dengang udformede grundlovsforslag.

Grundloven af 5. juni 1953 gentog imidlertid alene med redaktionelle ændringer 1939-forslaget. Det hedder således i grundlovens § 30, stk. 1: »Valgbar til folketinget er enhver, som har valget til dette, medmindre vedkommende er straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget.«

I § 33 hedder det herefter: »Folketinget afgør selv gyldigheden af sine medlemmers valg samt spørgsmål om, hvorvidt et medlem har mistet sin valgbarhed.«

Overensstemmende med den angivne historiske baggrund har den daværende formand for folketingets udvalg til valgs prøvelse, Poul Dam, den 26. november 1974 formuleret vurderingsretningslinjen som følger:

»Valgretsfortabende straffe vil i princippet være af den alvorlige karakter, der beskrives i valglovsændringen af 1939, selv om det må indrømmes, at grundlovsformuleringerne gør det muligt

for et folketing at anlægge et nyt skøn, i hvilken forbindelse man dog bør gøre sig klart, at et strengere skøn ikke er i overensstemmelse med de forudsætninger, der lå til grund for grundlovsreglerne.

I ordene »Almindeligt omdømme« må ligge et ønske om at understrege, at der ikke må tages hensyn til det forhold, at en vis del af offentligheden har et særlig strengt syn på de pågældende handlinger, men at en afgørelse, der fratager nogen hans valgbarhed, bør hvile på bred enighed, hvad også almindelige principper om mindretalsbeskyttelse må føre til.«

Der har været 22 sager siden grundlovsændringen af 1953. I de 3 sager var der idømt frihedsstraf, og i alle 3 sager mistedes folketingsmandatet.

I de resterende 19 sager var der tale om bøder, og i samtlige disse 19 sager bevaredes folketingsmandatet.

Der har ikke været nogen sag om fortabelse af folketingsmandatet, efter at Poul Dam i 1974 fremdrog den nævnte historiske sammenhæng, der burde indebære, at man undtagelsesfrit undlod at kassere folketingsmandatet ved en straf på mindre end fire måneders ubetinget fængsel, mens man foretog en konkret prøvelse ved længere straffe.

I så henseende har fremskridtspartiet i udvalgsbetænkning af 17. december 1973 udtalt:

»Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget begrunder for deres vedkommende deres stillingtagen vedrørende Jens Maigaards medlemskab med, at meget store dele af befolkningen – formentlig langt størstedelen – overtræder indkomstskattelovgivningen. Det er herefter klart, at ingen overtrædelser af denne lovgivning kan henføres under grundlovens § 30, stk. 1's ord om, at vedkommende »i almindeligt omdømme« er uværdig til at være medlem af folketinget.« (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, tillæg B, spalte 12).

Den bodedom, som overgik folketingsmedlem Mogens Glistrup den 17. februar 1978, kan derfor, hvis man vil henholde sig til den juridiske baggrund, ikke berettigede det flertal i folketinget, som er Glistrups personlige modstandere, til at komme

over, hvad der kan være en rimelig sanktion for en eventuel skattelovsovertrædelse. Sager, der kræver over 200 retsmøder i underretten, hører i det hele næppe hjemme i en civiliseret retspleje. Hvis anklagemyndigheden ikke på langt kortere tid kan bevise, at den har ret i sine synspunkter, er der ingen, der lider skår, fordi sagen opgives.

Dertil kommer imidlertid i den konkrete sag, at byretsdommen så åbenbart er udformet som et forligsforslag, der lægger op til, at nu skal denne forbitrede marathonstrid bringes til ophør. Enhver kan påpege, at der er indbyrdes modstrid i byretsdommens udsagn, og derefter fortolke denne strid på den måde, enten at Glistrup skulle have været frifundet, eller at han skulle have haft en strengere straf. Betragtninger af denne art er der imidlertid på sagens nuværende stadium ikke noget konstruktivt i.

Folketinget burde tage konsekvensen af byretsdommens oplæg til, at striden nu skal bilægges.

Grundloven henskyder en sådan bilæggelse til, at man skal hense til »almindeligt omdømme«. Heri kan naturligvis ikke ligge, at man i almindeligt omdømme ikke finder, at vedkommende er egnet til at være i folketinget. Det er sandsynligvis 97 pct. af vælgerne omdømme, at de radikale ikke skal være placeret i folketinget. Partiet har jo kun 3 pct. af stemmerne. Derfor kan man naturligvis ikke forkaste, at partiet har fået 3 pct. af mandaterne.

På fuldstændig samme måde med fremskridtspartiets antiindkomstskatteideologi. Nogle vil måske påstå, at 85,4 pct. af vælgerne ikke deler denne opfattelse, men derfor skal de 14,6 pct. da alligevel selv bestemme, hvem de vil være repræsenteret af, og det skal flertallet ikke blande sig i.